

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
7 OCTOBER 1932 - No. 19

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

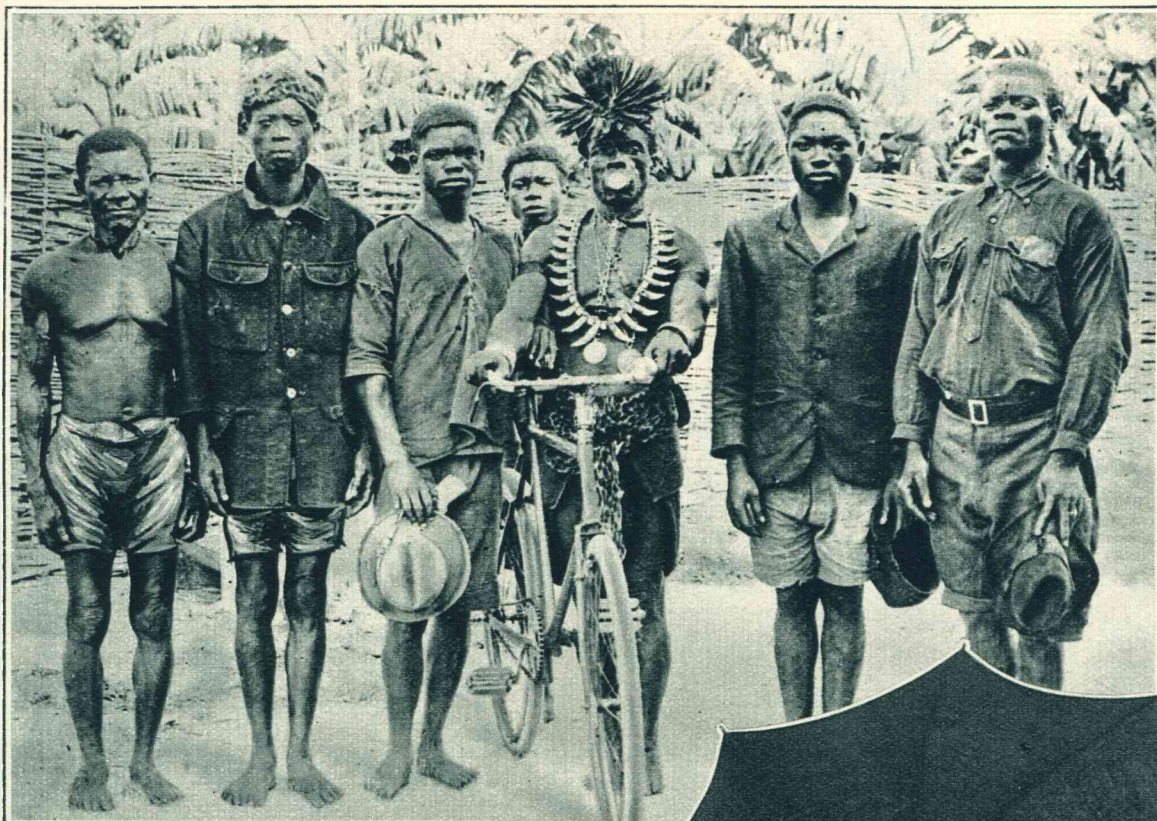
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

GEBOEID

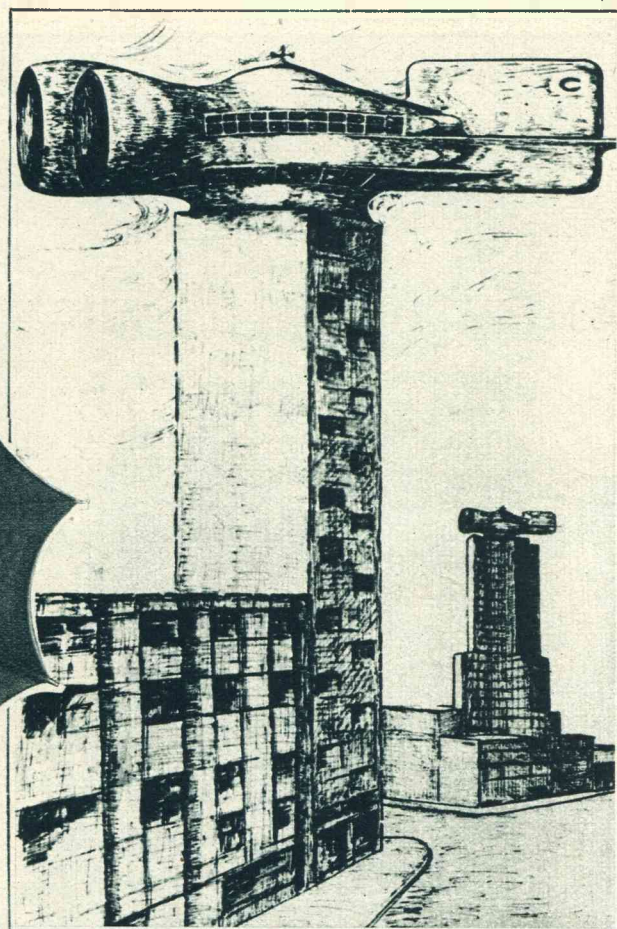
Koning Koko van Basako in den Belgischen Congo kreeg van 'n Europeeschen vriend een fiets. Hij liet een fotograaf een reis van drie dagen door 't binnenland maken om 'n plaatje van z'n Westersche kostbaarheid te laten maken. De zes inlanders naast hem zijn de leden van zijn ministerraad!

De bewoners van een aantal huizen in de Köpenickerstrasse te Berlijn, die in huurstaking gingen, demonsteerden op duidelijke wijze, wat zij de beste manier vonden om hun geld uit te geven. „Eerst eten, dan de huur betalen” schilderden zij op den muur.

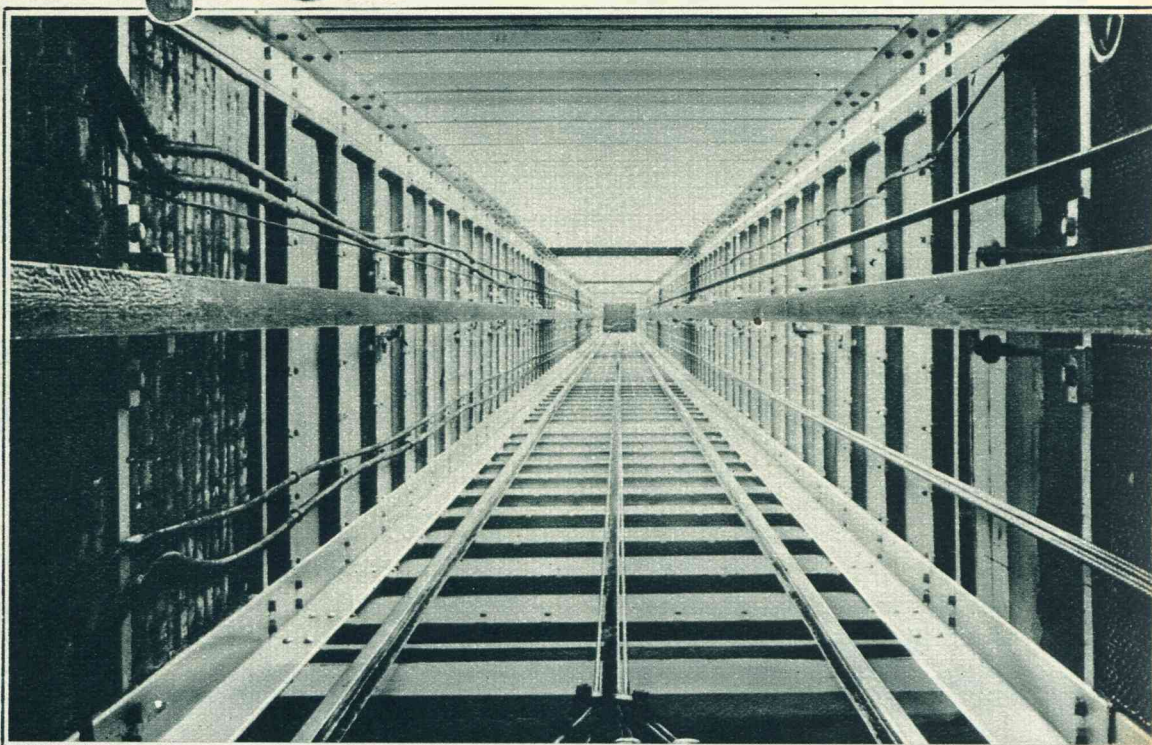
Een raadseltje van den fotograaf. Waar werd deze foto genomen? (Zie pag. 27).

Moderne machines. Het luchtschip-achtige gevaarte op 't dak van de fabriek ziet er nogal ongewoon uit, maar het is toch de uitvoering van 'n zeer eenvoudig denkbeeld. Het zijn reusachtige windmolens, die ook bij zwakken wind zonder kosten van brandstof zware turbines aandrijven. Intusschen schijnen er toch bezwaren aan verbonden te zijn, want anders zouden wel spoedig vele van die goedkope machines gebouwd worden.

Herfst is regentijd, de tijd van trieste, sombere regendagen in October en November, dus ook de tijd van allerlei regenschermen, -hoeden, -jassen, en -laarzen. De boer uit Catalonië is er ook op berekend, beter zelfs dan wij soms, want zijn uit dikke lagen droog gras bestaande lange mantel is zeer goed tegen den regen bestand.

ALLERHANDE

La Argentina, de beroemde Spaansche danseres (op deze foto in een Andalusische tango) zal binnenkort weer enkele voorstellingen in ons land geven.

Op de Roosendaalsche Golflinks bij Arnhem werden de jaarlijksche wedstrijden gehouden voor leden van de Nederlandsche Golfclub.

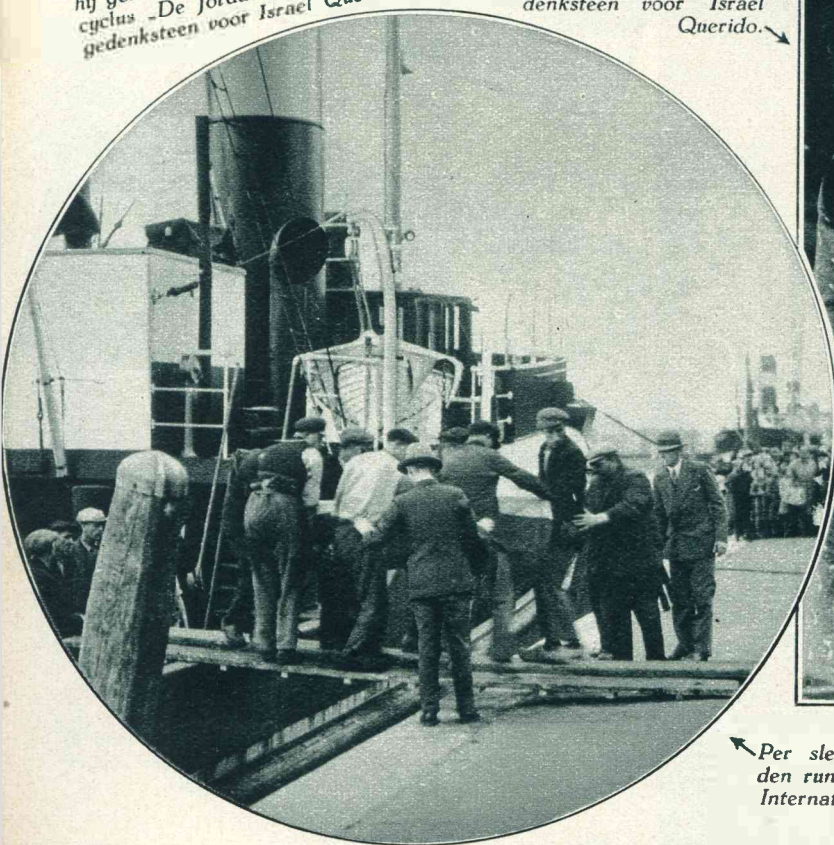
In de Goudsbloemdwarstraat, midden in den Amsterdamschen Jordaan, waar hij geruimen tijd leefde om zijn roman-cyclus „De Jordaan” te schrijven, is 'n gedenksteen voor Israel Querido onthuld.

De menschen die hij beschreef, de Amsterdamsche Jordaners, toonen hun belangstelling bij de onthulling van den gedenksteen voor Israel Querido.

BINNENLAND

Per sleepboot „Ebro” werd het stoffelijk overschot te Maassluis aan wal gebracht van den runner C. Ras, die bij het vergaan van den baggermolen, welke door Smit en Co. Internationale Sleepdienst in de Golf van Biscaye gesleept werd, om het leven is gekomen.

EEN VOGEL-PARADIJS

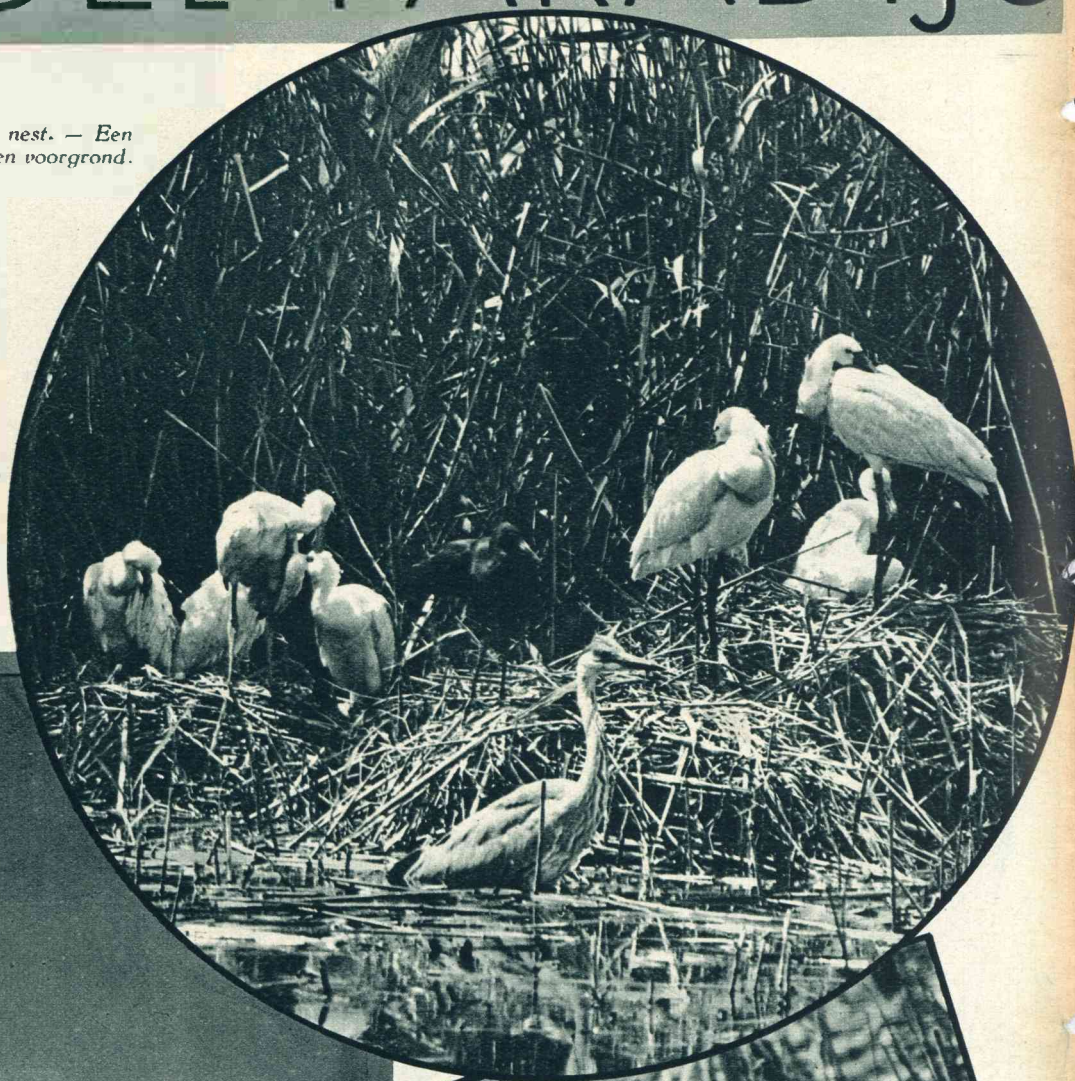
De grenswijziging, welke na den oorlog tusschen Oostenrijk en Hongarije tot stand kwam, had tot gevolg, dat het Neusiedlermeer — een Hongaarsch gebied — aan eerstgenoemden staat werd toegewezen.

Daar het meer in een heerlijke omgeving ligt en vanuit Weenen gemakkelijk bereikbaar is, behoeft het niet te verwonderen, dat het weldra een drukbezocht plekje werd voor de duizenden, die in de week niet in de gelegenheid zijn om de groote stad te ontvluchten, en dus den Zondag gaarne aan de boschrijke oevers van het overigens niet zeer heldere meer doorbrengen.

Ofschoon honderden er des zomers ieder week-end kampeerden, kon het gebeuren, dat een uit ornithologisch oogpunt belangrijk feit door de vele natuurvrienden onopgemerkt bleef. Aan den bekenden Oostenrijkschen ontdekkingsreiziger Dr. Bernatzik komt de eer toe, aan de oevers van dit meer een wetenschappelijke „vondst” te hebben gedaan, die in de kringen van vakgeleerden groot opzien baarde.

Dr. Bernatzik las, terwijl hij in het hartje van Afrika op expeditie was, in een tijdschrift, dat de lepelaar in Midden-Europa

Lepelaars op hun nest. — Een grijze reiger op den voorgrond.

Lepelaar op zoek naar voedsel.

Lepelaars bouwen hun nest. Op deze foto ziet men duidelijk hoe groote rietstengels de vogels gebruiken, terwijl de vorm van hun snave! laat zien hoe zij aan hun naam komen.

Een schaar lepelaars, die juist van het nest opvloog. In tegenstelling met de reigers, die slechts bij paren vliegen, verplaatsen deze vogels zich bij heele vluchten.

ONTDEKT

De plaats waar Dr. Bernatzik de vogels het eerst bemerkte.

Een onder hoge rietstengels verborgen broedplaats van lepelaars.

Een oude lepelaar keert op het nest terug. Jongen storten zich op hem om gevoederd te worden.

Jonge lepelaars op het nest.

uitgestorven zou zijn. Uit zijn jongensjaren herinnerde de geleerde zich, dat hij deze fraaie vogels, alsmede tal van zilverreigers, vaak bespied had (de Neusiedlersee was toenmaals nog geen door menschen bezocht oord) en hij besloot zoo spoedig hij in 't vaderland terug zou zijn een onderzoek in te stellen. Toen hij bemerkte, dat 't meer inmiddels een vacantieoord was geworden, vreesde hij te vergeefs op zoek te gaan. Maar na een moeizamen en ontzaglijk veel geduld eischenden tocht door riet en moeras gelukte het hem 'n broedende lepelaars-kolonie te ontdekken, juist aan dat gedeelte van den oever, waar moeras en veen zich drie kilometer diep uitstrekten — en

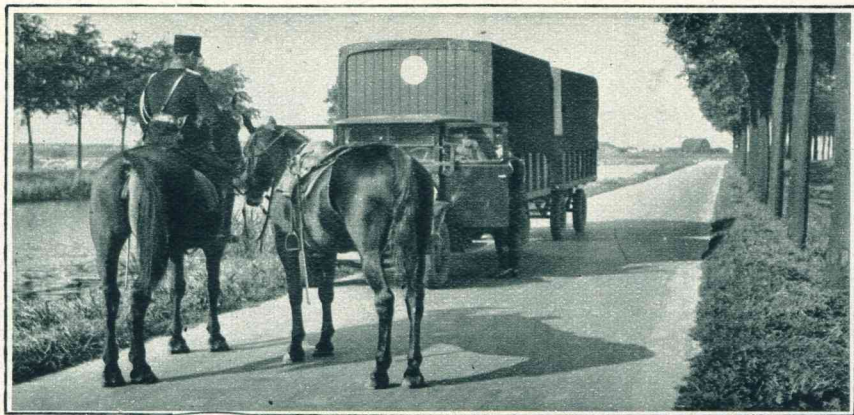
waar de menschen veiligheidshalve niet kwamen. In zijn opbouwbare kano lag Dr. Bernatzik weken lang te loeren op de vogels. Toen deze eindelijk met zijn tegenwoordigheid vertrouwd waren geraakt vlogen zij rustig af en aan en kon de ontdekker met behulp van de apparaten, die hem in Afrika ook reeds zulke goede diensten hadden bewezen, de prachtigste opnamen maken.

Niet alleen trof hij aan de Neusiedlersee een kolonie van meerdere honderden lepelaars aan, hij ontdekte tegelijkertijd, dat een 60-tal zilverreigers, welke men in de Duitsche landen eveneens voor uitgestorven hield, hier hun nesten bouwden en hun jongen grootbrachten.

Onnoodig te zeggen, dat de mededeeling van Dr. Bernatzik, welke van overtuigend foto-materiaal vergezeld ging, de wereld der geleerden met verbazing vervulde. De pogingen, die hij aanwendde om de broedplaatsen op de lijst der natuurreservaten genoteerd te krijgen, waardoor zij wettelijk beschermd zouden zijn, mislukten. Maar het is de oprechte wensch van den ontdekker, dat de menschen in de toekomst deze zeldzame vogels evenmin zullen weten te bereiken, als in het verleden het geval was.

Zoo worden de kleinen gevoederd. De jonge lepelaar haalt met zijn nog weeken snavel zijn diner uit den krop van den ouden.

Contrôle op den
weg onder Sluiskil.

Nog even tijd voor de arbeid
begint: een Axelsch tafereeltje.

UIT 'T OOSTEN VAN ZEEUWSCH VLAANDEREN

Het kostelijk lande-
lijke Zuiddorpe.

De melkophaaldienst voor de
fabriek — een aardig herfst-
plaatje van onder Koewacht.

Een typisch kijkje in Westdorpe,
het vijf kilometer lange dorp.

RYMEN

van eenen ouden Heer

Ick sat laest in myn hof, daer las ick de courant,
en spiedde naer het nieuws in 't dierbaer Vaderland;
En las van velerlei, het kon my niet bekooren;
Wat heit de nieuwe Tijd veel vreucht en glans verloren!
So als het vroeger was, men leefde op syn gemack;
Hoe droevigh is het tans. Men springt wel van een dack
met eene parapluie, men vliegt hoogh in de lucht,
braveert de swaartekracht, is nergends voor beducht;
Men is so roeckeloos, men speelt maer met syn leven;
om als een vogelkyn door 't hooge swerck te sweven!
Eilaas, hy is voorby, de goede oude Tyd,
waarin men by het vier een rustigh kaartje leid,
en vroolik lacht en praet van de gebeurlyckheden,
spiegelend in de jeugt, het barnende verleden.

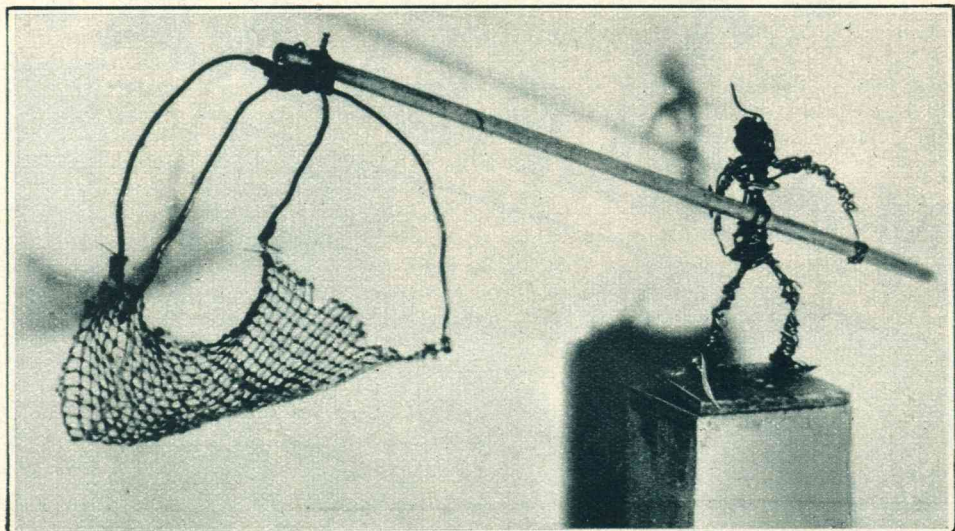
Thands is de haerd geblust, men sit by yzren pypen,
waerin heet waeter kookt, men kan de armoe grypen,
nu 't lustigh kolenvier voor de centrale zwond;
En van meer nieuwigheyd doen de couranten kond!

Men wil thands naer de Maen, de zilvren Nachtgodin,
't Gestarnte dat beschynt der jonghe lieden Min;
Het so geliefde beeld van d'oudere poeten;
Men wil Haar grypen, maer, wie kan sich zulks vermeten?

De waereld dryft ghewis in 't achterst van haer baen;
Why gaen, eilacie, jae, why ghaen thands naer de maen!
Dat is myn overdencking en die soudt ghy weten!

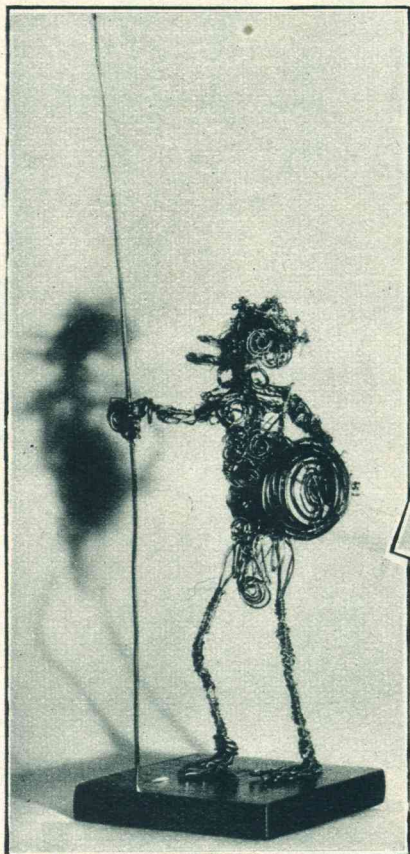

Oost-Zeeuwsch-Vlaamsch weidelandschap op een zonnigen herfstmiddag.

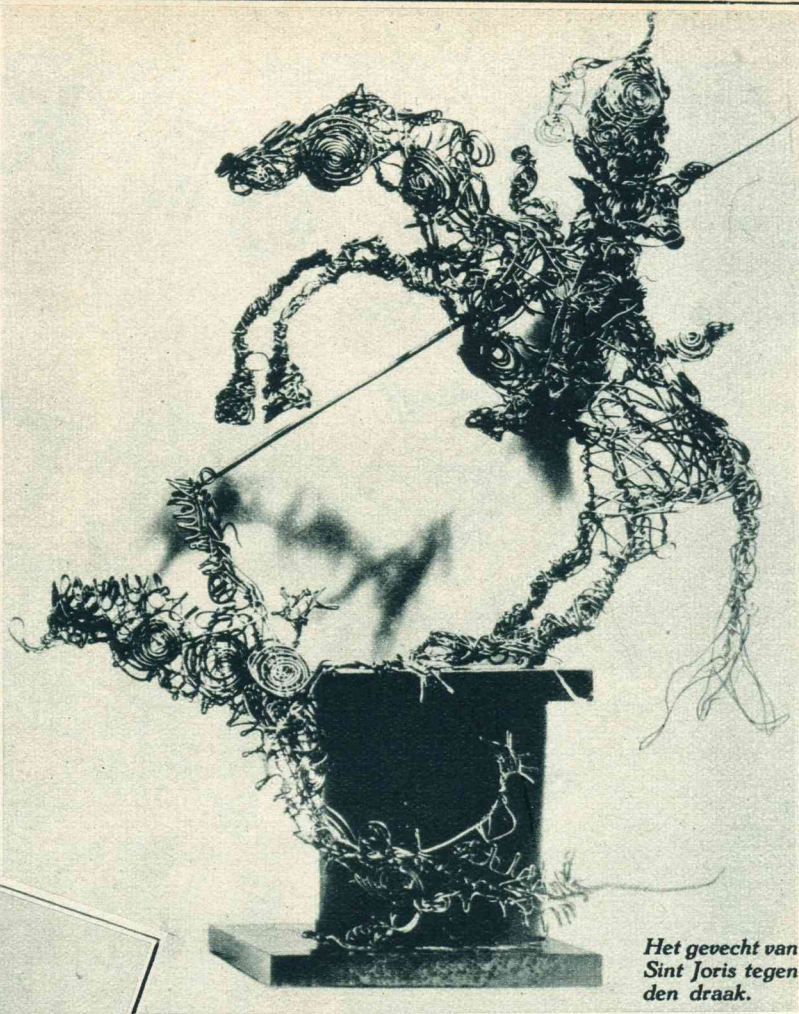
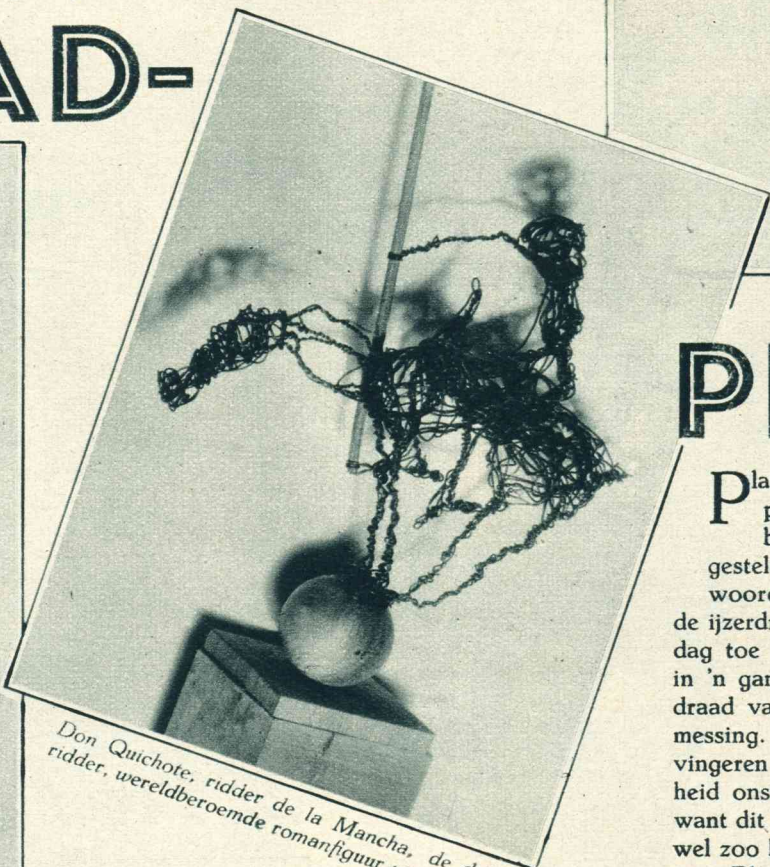
Visscher met schepnet, een der meest geslaagde werken van den blinden plastiker.

DRAAD-

Don Quichote, ridder de la Mancha, de dolende ridder, wereldberoemde romanfiguur van Cervantes.

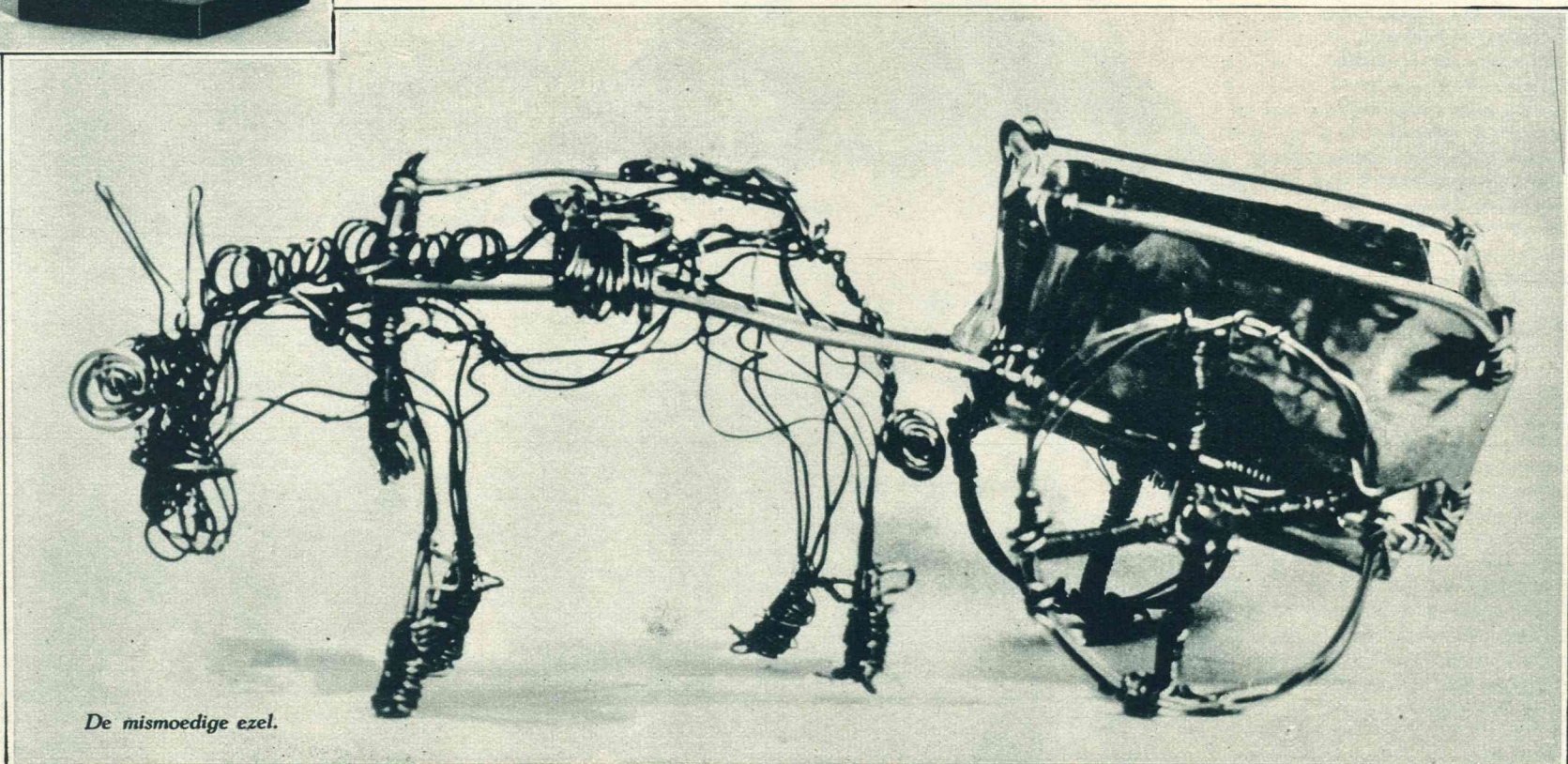
Neger met speer en wapenschild.

Het gevecht van Sint Joris tegen den draak.

PLASTIEK

Plastisch dansen, plastische schilder- en beeldhouwkunst, plastische buizenkunst (in Frankrijk werden bijvoorbeeld historische figuren uit buizenmateriaal samengesteld) — plastiek neemt bezit van elk terrein tegenwoordig. Thans kunnen we het allernieuwste aankondigen: de ijzerdraadplastiek. Een blinde Weener is er op een goeden dag toe gekomen om de plastiek eens, via wat ijzerdraad, in 'n gansch ander wezen op de wereld te brengen. Hij kiest draad van verschillende dikte en kleur: aluminium, koper en messing. En ziedaar: zijn plooiende, knedende en knijpende vingers tooveren waarachtig onzen ouwen, voor de mensheid onsterfelijken Don Quichote te voorschijn. De proef — want dit was ze — is uitstekend gelukt en de werkstukken zijn wel zoo belangrijk, dat de directie van het Berlijnsche Museum voor Blindenwezen, alsmede het Oostenrijksche Gesticht voor Blindenopvoeding, niet lang aarzelden met den aankoop ervan.

De mismoedige ezel.

ALS DE KLOK TWAALF SLAAT

Twaalf uur . . .

*de mensen stroomen langs
de plotseling drukke straten.*

E

r gebeurt zoo veel op één dag en op deze wereld met zijn miljoenen menschen, en we weten van zoo weinig. De krant brengt ons wel berichten, van een moord hier, een ongeluk daar, maar dat alles gebeurt in zoo onwezenlijke verten, dat het niet méér is dan een interessant verhaal, dat we even lezen en dan terzijde leggen. We kunnen niet alles in ons opnemen, het is ons niet mogelijk, en het is maar goed ook. Het leven zou niet te verdragen zijn, indien wij alle vreugden en alle verdriet van alle menschen in hun vollen omvang moesten meemaken. Daartoe is de enkele mensch niet in staat, hij heeft reeds genoeg aan wat hij in eigen omgeving hoort en ziet.

Toch is het goed, bij tijden eens te bedenken: wat gebeurt er nu op dit oogenblik? Waarmee houden de menschen zich bezig? Hoe stort de volheid van het leven zich uit over de miljoenen die de aarde bewonen?

Dit alles te bedenken heeft een leerzame zijde. Allereerst leeren we er uit, dat de wereld heusch niet uitsluitend om ons eigen persoontje draait. Dan kunnen we beseffen, dat er ook altijd veel verdriet en leed is, zelfs al brengt ons het leven vandaag vreugde. We voelen ons opgenomen in het groote verband, dat Leven heet, en waarvan we deel uitmaken. We verliezen de begrenzingen uit het oog en kijken een oogenblik in het stereoscopisch gewoel van de wereld.

Wat wil het niet zeggen, als we cijfers zien?

Berlijn: per jaar 27600 ongelukken.

de scholen gaan uit.

*de bakker
haalt de overge-
bleven broodjes
uit z'n mand.*

Berlijn : 20100 café's en restaurants.

Berlijn : 6300 doktoren.

Berlijn : 900 bruggen.

Wat zegt dit alles, als we het zoo lezen ?

Maar als we het leven een oogenblik bezien in de aanwezigheid van een enkel oogenblik ?

De klok slaat 12 uur, wat gebeurt er in de stad ?

Twaalf uur : de fabrieken gaan uit en de kantoren, de menschen stroomen langs de plotseling overvolle straten.

Twaalf uur : de scholen loopen leeg, de jeugd trekt spelend en kattenkwaad uithalend over de trottoirs.

Twaalf uur : een trein vertrekt.

Twaalf uur : een auto rijdt tegen een boom.... gewonden, eerste-hulpbrigade, ziekenhuis.

Twaalf uur : de juffrouw in den chocolade-winkel windt de klok op.

Twaalf uur : honderden vrouwenhanden snijden boterhammen, duizenden koppen en bekers vloeien vol melk en koffie.

Twaalf uur : de kunstschilder neemt zijn vouwstoeltje op.

Twaalf uur : de telefoon rinkelt.

Twaalf uur : Juffrouw Jansen krijgt ruzie met juffrouw Pietersen over het verstopte riool.

Twaalf uur : de bakker haalt de overgebleven broodjes uit zijn kar.

Twaalf uur : in de goot van het abattoir stroomt het bloed.

Twaalf uur : de zieke draait zich moeizaam om.

Twaalf uur : wat gebeurt er niet in zoo'n ondeelbaar oogenblik ? Men zou zoo even overal tegelijk moeten zijn, om het leven

... koffie wordt gezet ...

in al zijn uitingen te betrappen. Nu jakkeren we met het foto-toestel haastig van de eene plaats naar de andere, trachten den tijd te vlug af te zijn.

Zal het lukken ?

Twaalf uur : laatste slag : de laatste maal klikt het toestel.

De mensch dreigt in de veelheid verloren te gaan. Dit is het meest bangstigende symptoom van onzen tijd. De steden breiden zich uit tot monsterachtige stapelplaatsen van menschen en materiaal, het dringt zich op, en ontnemt

Het twaalfuurtje in de huishoud-school.

✓ De groenteman komt voor den deur.

Trams wisselen van conducteurs.

Foto's uit Vlissingen.

aan den enkeling de rust, die hij dikwijls zoo zeer behoeft. Hij moet zich onwillekeurig een nummer gaan voelen, een onderdeel van een reusachtige machine. Is daarom onze tijd zoo arm aan romantiek ? Kan hij daarom alleen de werkelijkheid verdragen, is hij daarom nuchter en zonder idealen ?

We moeten het leven weer trachten vrij te maken van de beklemming door de veelheid, die overdondert. We moeten ons van tijd tot tijd isoleeren, om een oogenblik alleen te staan, als eenzaam mensch in de groote wereld, en van aangezicht tot aangezicht met het leven. Dat kan een steun zijn, een troost. Geen onderdeel van een machine, maar een levend mensch, die het leven kloppen voelt in zijn bloed.

Uit zulke momenten kan de kracht ontstaan, om het leven dapper te dragen, en met vreugde. Is de mensch hiertoe nog in staat ? Zijn

ooren zijn doofgeschreeuwd door malaise-kreten, die den ondergang der wereld profeteeren.

Geloof er niet in. Geloof in de overwinnende kracht van het leven, geloof aan de kracht in u zelf, die bergen kan verzetten. Laten we ons niet overgeven aan de sentimenteele overwegingen van zwartkijkers, maar het leven dapper aanvaarden, in het besef dat het voor ieder van ons iets goeds te brengen heeft !

... en op de hoeken van de straten groeit de drukte rondom het spelende pierement.

VREEMDE WERELD

Wilde dieren vangen geschiedt tegenwoordig op een zeer eenvoudige manier, die den armen dieren zoo weinig mogelijk onrust en pijn bezorgt. Op den tijger of den aap of welk beest dan ook wordt een gaskogel afgeschoten, waardoor hij pijnloos in slaap raakt. Als hij wakker wordt, ontdekt hij, dat hij een woning heeft betrokken, zonder te weten hoe. De kogels worden afgeschoten uit een groot pistool, dat veel op een gewone revolver lijkt, en kunnen een dier op een afstand van ongeveer 70 M. treffen.

Ruzie bij 't kaarten ontstaat, volgens licht-ingenieurs, zelden door karakterfouten, maar meestal door slecht licht. Te zwak licht dwingt de spelers, de oogen te zeer in te spannen, waardoor zij prikkelig en zelfs heftig worden, als de tegenpartij een aas aftroeft.

List der Toearegs. De zuidelijke Toearegs of Ouellimiden beheerschten met ijzeren vuist het dal van den Niger, vóór de Franschen daar kwamen. In hun eerste gevechten met de indringers bereikten zij vaak winst door een ongewone list.

Toen de Fransche infanterie het vuur opende op de *razzours*, vielen die in grooten getale op den grond, blijkbaar dood of den dood nabij.

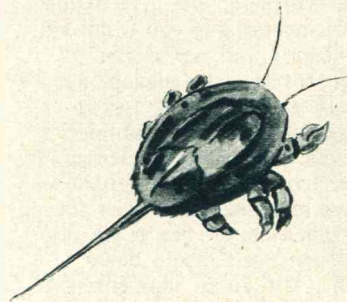
De Fransche soldaten, die een slagveld voor zich zagen, waarop de vijanden levenloos neerlagen of in wanorde vluchtten, begonnen de vervolging; maar toen zij tusschen de schijnbaar gesneuvelden kwamen, sprongen die op en mengden zich tusschen hen, met alle geweld hun doodelijke zwaarden gebruikend. Er was er gemiddeld maar één van de tien gevallen door de Fransche kogels — de anderen hadden zich maar zoo gehouden.

Later lieten de Franschen zich door die list niet meer misleiden en werden de Ouellimiden ten onder gebracht.

Landbouw in een meer. In het deel van Joego-Slavië, dat Herzegowina heet, bij de Adriatische Zee, nemen de Dinarische Alpen zooveel plaats in, dat er bijna geen grond overschiet voor den landbouw. Er ligt ergens in dat bergland een smal meer, van 36 I'.M. lengte. 's Winters is er het water diep, maar in den zomer droogt het meer op en komt de bodem bloot. Deze vruchtbare, vlakke bodem vormt een idealen akker. Maar de boeren moeten zich soms geducht reppen, om den oogst binnen te krijgen, vóór de regens den akker weer tot meer maken — en soms lukt dit maar op 't randje.

Een krab als pan. De familie der langstaart-krabben die in Oost-Indië voorkomen, wordt door de inlanders tot menig nuttig doel uitgebuit. Er is b.v. een exemplaar, waarvan het heele lichaam en de pooten door een stevige schaal bedekt zijn, zoodat het dier schijnt voort te schuiven over het zand, zonder dat men ziet, hoe het zich beweegt.

Aan het einde van de schaal steekt er een dikke pen of staart uit, die even lang is als het lichaam zelf. Als het krabbenlichaam uit de schaal verwijderd is, vormt die pen een pracht van een steel, en lijkt het geheel zoozeer op een sauspan, dat het dier daarnaar vernoemd is. De schaal van de sauspan-krab wordt echter niet als kookvat gebruikt, maar wel vaak om water te scheppen. De lange pennen afzonderlijk worden door de inboorlingen der Molukken nogal eens als pijl of lanspunt gebruikt. Als men weet, dat sommige van die krabben — dus ook genoemde pennen — dertig centimeter lang zijn, zal men over die wapens niet te gering denken.

Pijl en boog, hèt wapen der middeleeuwen, werd in 1807 nog in den oorlog gebruikt: Napoleon had een corps van 1500 Poolsche boogschutters, die in maliënkolder vochten.

De Chineezers hebben nog in 1860 kruisbogen gebruikt in den strijd bij Taku. Als het regent, deugen de bogen niet — met natte pezen is er niet te schieten. Maar in ridderlijker tijden dan de onze werden de vijandelijkheden gestaakt, tot het weer mooi weer was. Misschien is dit de oorsprong van de vreemde Chineesche gewoonte, die nog tot voor kort bestaan heeft, om onmiddellijk het vuren te staken, als er een druppel regen valt, en de paraplu's op te steken, die alle Chineesche soldaten plachten mee te sijnwen.

Schranderheid van chimpansee's. Volgens proeven, genomen door prof. Kellogg van de hogeschool van Indiana, leert een chimpansee sneller dan een menschenkind. (Waartegenover men niet vergeten moet, dat een mensch in zijn langzaamheid heel wat meer en heel wat anders bereikt!). Een chimpansee en een kind leefden onder dezelfde omstandigheden. Zij aten samen, speelden samen, en droegen gelijke kleeën. Het dier gedroeg zich dan ook ongeveer juist zoo als het kind.

Wegens zijn korteren levensduur groeide echter de chimpansee sneller dan het kind, en maakte ook sneller vorderingen in handigheid, geheugen enz. Dr. Kellogg bond strikken om hun polsen en enkels; de chimpansee had ze het eerst los. Er waren twee deuren, die ze beiden even goed zien konden. Hij verwijderde zich door de ééne deur, en controleerde, wie zich het langst kon herinneren, door welke deur hij gegaan was. De chimpansee herinnerde het zich dertig minuten, het kind maar vijf. De chimpansee leerde veel vlugger schoffelen en harken dan het kind. Maar praten kon de geleerde den chimpansee niet leeren, al deed hij nog zoo zijn best!

Het oor van Dionysius is een onderaardsch hol te Syracuse, op het eiland Sicilië. Het is in den grond uitgehold op bevel van den tyran Dionysius, om als gevangenis gebruikt te worden. Er zijn in het hol hier en daar nissen, en in één daarvan placht, volgens de overlevering, de tyran zich te verbergen; daar kon hij, zittende op een rotsblok, door middel der echo's alles afluisteren, wat de gevangenen met elkaar spraken. Het hol heeft den vorm van de letter S, het is ruim 60 M. lang, 10 M. breed en 23 M. hoog. Wat aan het ééne einde van de S

gefluisterd wordt, kan aan het andere einde duidelijk verstaan worden, als men het oor tegen den wand legt. Het verscheuren van een papiertje klinkt er als een salvo schoten, een schreeuw brengt een orkaan van echo's voort. Heel eigenaardig is het effect, als er iemand zingt. Wie die bergplaats van Dionysius wenscht te bezoeken, moet er met touwen naar opgetrokken worden.

Onbewust gewond. Een inwoner van New York kreeg in Juli een hamerende hoofdpijn, zoo hevig en zoo eigenaardig, dat hij naar een dokter ging. Die onderzocht hem en ontdekte, dat de man een kogel in zijn nek had. Toen herinnerde zich de jonge man, dat hij eenige dagen tevoren, bij de viering van den vierden Juli, den Amerikaanschen nationalen feestdag, iets in zijn nek had voelen raken, maar hij had er niet verder acht op geslagen, en was het heele geval al vergeten.

Meteoren zijn niet heet — al schieten zij als vlammen door het luchtruim. Menigmaal heeft men meteorostenen opgeraapt, die met ijs overdekt waren.

Als een meteor binnen den luchtmantel der aarde komt, bezit hij de temperatuur van de groote buitenruimte, die meer dan 400 graden beneden nul ligt — Fahrenheit; een temperatuur, die wij ons nauwelijks kunnen voorstellen. De wrijving der lucht brengt de oppervlakte snel tot gloeihitte, waardoor de kleinere meteoren verteerd worden, vóór zij de aarde bereiken. De grootere, die op het aardoppervlak terecht komen, maken de reis door de lucht zoo snel, dat de groote hitte buitenop geen tijd heeft om diep door te dringen, zoodat de meteor meer naar binnen ijskoud blijft.

Zoo geschiedt het, dat de gevallen meteor binnen weinige minuten lauw of ijskoud wordt.

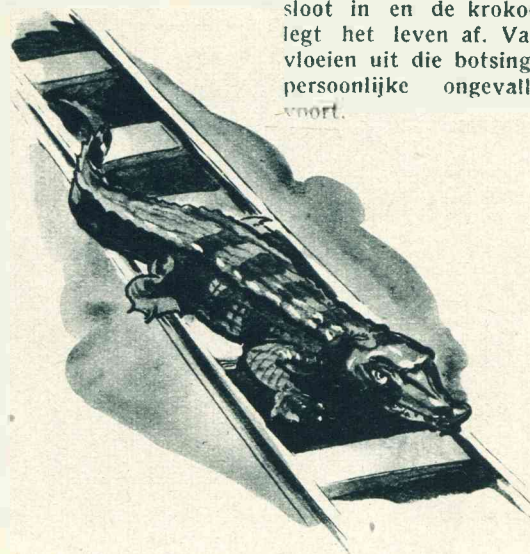
Hoe oud is het voetballen? Voorzover is na te gaan, werd er voor 't eerst gevoetbald tweeduizend jaar geleden door de Grieken. Natuurlijk heette het spel toen geen voetbal — het droeg den naam „harpaston". Er was geen bepaald aantal spelers — de mannen verdeelden zich enkel in twee gelijke groepen. Het spel had ongeveer hetzelfde verloop als tegenwoordig. De bal werd midden op het veld opgegooid, en dan volgde er een vrije strijd, die tot doel had, het leer in het vijandelijke doel te brengen.

De Romeinen hebben later het spel van de Grieken geleerd en het in den loop hunner veroveringen naar noordelijker streken overgebracht.

Het geliefde spel had ook tegenstanders: er zijn koningen geweest, die het verboden; desniettegenstaande echter nam het steeds toe in populariteit.

Verkeersfout van krokodillen. Een ellende voor het verkeer vormen de voetgangers, die weigeren op de trottoirs te blijven. De treintjes in tropisch Panama hebben last van een ander soort dwarsdrijvers — krokodillen.

Om onbekende redenen hebben die beesten plezier in nachtelijke wandelingen op de spoorbanen, tusschen de rails. Soms bevinden krokodil en gaslocomotief zich op hetzelfde moment op dezelfde plek — met noodlottige gevolgen voor beide. Het dier heeft geen tijd om opzij te schuiven, de machinist kan niet zoo gauw stoppen — het treintje gaat maar al te vaak de sloot in en de krokodil legt het leven af. Vaak vloeien uit die botsingen persoonlijke ongevallen voort.

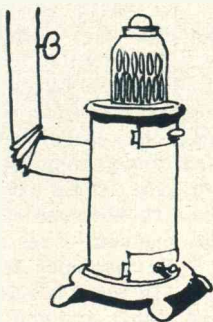
De Brief zoodat hij wordt

gedacht:

Sloome duikelaar,

Dacht je nou heusch, dat we zulke lui als jij noodig hadden, als die 50 à 90 gulden per week met onze kalkflesschen zoo makkelijk te verdienen waren? De menschheid is wel onnoozel — anders hadden we geen 32 brieven gekregen. Ze krijgen allemaal zoo'n brief (geschreven, op dure machine, dat vertrouwen jullie beter dan drukwerk!) en al hapt de helft maar, dan sleepen we nog 16 mille in de wacht voor die partij vodden, waar alle reizigers de winkels mee uitgegoid worden.

Wie weet drógen de sigaren er wel in, als je de flesch dicht bij de kachel zet. Anders worden ze er nat in. Afgezien nog van 't kalksmaakje, dat ze krijgen. Jog, wat hebben we over die dingen in onzen piepzak gezeten! Tot Grijp op dit kolossale idee kwam. Je duizend piek ben je kwijt — maar dan moet je ook maar niet zoo onnoozel wezen! Trouwens, 't is best mogelijk, dat je nog 'n paar ezels treft,

die er een koopen — vooral als je er zoo goedkoop mee wordt als je over 14 dagen wel zult moeten. En anders kunnen wij er ook niets aan doen.

Wat zou je op je neus kijken, als je wist, dat we aan dat rommeltje schoon 13000 gulden verdienen, als er 16 bijten. Zie je nou wel, dat er met die sigarendrogers geld te verdienen is? Snij en Pluk, waar wij ze van hebben, heeft er 200 op verdiend, en die was er amper een week tevoren mee aangekomen. Ezels, dat we waren! Of nee — 't wordt nu tòch een goed zaakje!

Kom nu maar gauw met die duizend gulden op de propfen, we moeten ze vóór Zaterdag hebben, want dan is de huur van dit kantoor om, en moeten we maken, dat jullie ons niet meer kunnen vinden. Dat zul je trouwens niet eens probeeren; nabestellen doe je niet — hahaha! — en klagen... nou ja, misschien wil je klagen, maar als je nog 'n béétje hersens hebt, zul je wel snappen, dat je ons niets kunt maken. Of je moet nog wat duizenden over de hand hebben.

Maar dat zal wel niet; als je zoo onnoozel bent, dat je in dit strikje loopt heb je niet veel meer dan die duizend. En dan wordt 't tijd, dat we je daar van afhelpen, vóór 'n ander 't doet. Aan ons is je geld goed besteed. We zullen 't er eens flink van nemen, als we 't binnen hebben.

Stuur je 't geld? Zal wel, je denkt natuurlijk, dat je ons de dingen altijd weer terug kunt geven. Kun je ook — geven! Als je ons vindt. Van die terugbetaling komt niets. Hebben we trouwens niet beloofd — zouden we kunnen doen, zullen we zeggen, maar we zijn zoo gek niet!

De dingetjes staan voor je klaar, man. Veel plezier er mee. In ieder geval kun je er lang plezier van hebben.

Grijp en Knijp.
Manusjes van alles.

Nog even rekenen: 1000 pop — min 50, die 't lokkebroodje ons gekost heeft (tòch nog zonde — die scheerapparaatjes konden we overal kwijt! Enfin, anders was 't niet zeker, dat je hapte!) Dus dat wordt 950 netto.

En als er géén 16 happen, dan nog maar 'n advertentie!

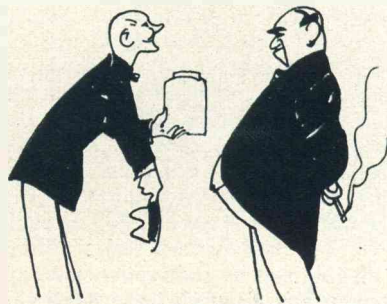

geschreven:

Weledelgeboren Heer,

Wij ontvingen Uw geëerd schrijven, waarin U reflecteert naar den post, in onze advertentie bedoeld. Uit het groote aantal sollicitaties hebben wij die uitgekozen, welke ons van de grootste geschiktheid voor zaken schenen te getuigen, en voor Uw woonplaats is onze keuze op U gevallen.

Wij stellen U dan voor, onder Uw bekenden — wier kring gemakkelijk is uit te breiden door bezoek aan café's e.d., terwijl door Uw collega's in Engeland en Amerika ook door het bezoeken van heeren op kantoren, sociëteiten enz., alsmede door huis-

bezoek, niet geringe resultaten zijn bereikt — propaganda te maken voor onzen Patent jeilloozen Sigarendroger, het eenige middel, dat de wetenschap en de industrie erkent als geschikt, om sigaren droog te houden of droog te krijgen.

Het apparaat is van handig formaat, en droogt in enkele uren ook de natste sigaar, volgens een bijzonder procédé, langs chemisch-physicalischen weg. Géén heer kan het apparaat zien, of hij wil het koopen. De prijs (fl. 7.00) is voor personen uit Uw kring stellig geen beletsel.

Welnu, door slechts een tiental van onze drogers per week te verkoopen, verwerft U zich 'n vast inkomen van Fl. 50 per week, dat gemakkelijk hooger op te voeren is. Wij zouden U personen kunnen noemen, die met dezelfde drogers Fl. 200 hebben verdiend in één week tijds!

Het feit, dat U op onze annonce hebt geschreven, toont aan, dat U de borgstelling à Fl. 1000 omgaand storten kunt. Zoodra dit bedrag in ons bezit is, ontvangt U de eerste 500 exemplaren. Alle nabestellingen voeren wij uit zonder stortingen: U kunt die betalen na verkoop, zoodat de enkele duizenden guldens, die U op het eerste partijtje in enkele maanden verdient, U aanstonds geheel ten goede zullen komen.

Wij feliciteeren U met de vaardige schranderheid en het doorzicht, waarmee U deze gunstige gelegenheid, om Uw middelen te verbeteren, hebt aangegrepen. Laat ons onmiddellijk de borgstorting toekomen, en U begint onmiddellijk te genieten van de grootere weelde, die de vertegenwoordiging van onze firma reeds aan zooveel heeft geschonken.

Wij kunnen U ten overvloede gerust beloven, te allen tijde de drogers — zoovele als U wenschen mocht — terug te nemen tegen evenredige terugbetaling van Uw storting, omdat wij er zoo diep van overtuigd zijn, dat de wensch tot beëindiging onzer relatie zich nooit zal doen gelden.

Wij hebben de 500 drogers reeds doen inpakken, en verwachten omgaand Uw storting. In de zekerheid van 'n aangename en langdurige verbintenis verblijven wij, met groet en respect,

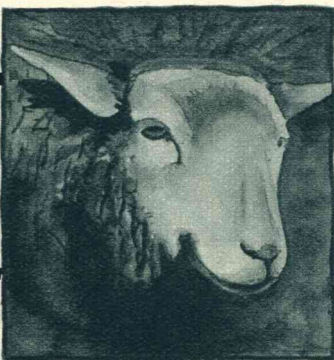
GRIJP en KNIJP, Alleenvertegenwoordigers
der Mechanic & Electric Engineering Cy.

P.S.

Met gelijke post zenden wij U 100 stuks snelscheerapparaten, merk Schram. Hiervoor wordt geen borgstorting of vooruitbetaling verlangd — U zult die gemakkelijk kunnen afzetten tegen 40 cts. per stuk, en ons na verkoop Fl. 12 (d.i. 12 cts per stuk) toezenden, a.b.

JIMMY'S

PROEFTUD

door
Oswald Dallas

No. 2

Mevrouw Fielding was alleen in het zeer groote vertrek, dat wel een museum leek. Zij was een jaar of tien jonger dan haar man, maar boven haar blijde grijze oogen had zij een overvloed van wit haar. „Hoe maakt u 't, lord James?” zei ze, terwijl zij den jongen man de hand toestak. „Kent u meneer Biggs?” Jimmy boog voor den geestelijke, dien hij nog nooit had ontmoet.

„Ik geloof niet, dat we elkaar al kennen,” zei hij.

„Halli-hallo Jimmy!” kwam er een heldere meisjesstem van de deur. „Ben jij 't?”

„Ik ben 't,” antwoordde Jimmy plechtig.

„Zoo — nu zul je je handen uit je mouwen moeten steken, hè jongeheer? Enny heeft 't me verteld.”

Het was een jong meisje, dat sprak; zij had een paar heldere, lachende, guitige oogen en een breede massa gouden krullen omvatte haar gezichtje.

„Waar heb je 't over, Cherry?” vroeg haar moeder.

„Da's een geheimpje tusschen ons tweeën — is 't niet, Jimmy?” zei het meisje, en haar oogen schitterden als een paar diamanten.

Op dit oogenblik kwam haar zuster binnen, heel rustig en zeker in haar voorkomen. Vlak achter haar kwam haar vader, vergezeld door een langen mageren man met een langen baard, een kaal hoofd en eigenaardige door-dringende oogen. Fielding gaf Jimmy een onverschillig knikje, nam toen meneer Biggs in beslag en begon op zachten toon een gesprek met hem.

Tot Jimmy's groote spijt was het de predikant, die Enny naar tafel leidde, — hij ging met de gastvrouw en de man met den baard met Cherry. Enny zou hierdoor aan Jimmy's linkerhand zijn komen zitten, maar de heer des huizes veranderde de schikking: hij zette den predikant aan zijn eigen linkerhand en Enny daar weer naast. De tafel was zeer groot voor zoo'n klein gezelschap, zoodat er groote afstanden tusschen de stoelen bleven. Dit had geen zeer gunstige uitwerking op de algemeenheid der gesprekken. Jimmy zag een wijde open ruimte voor zich. Een groot bloemstuk op de tafel zorgde er voor, dat hij Enny zelfs niet zien kon.

Er werd over politiek gesproken, en de man met den baard praatte, alsof hij in den loop der eerstvolgende weken de regeering omver wou stooten.

„Wat is dat eigenlijk voor iemand?” vroeg Jimmy fluisterend aan Cherry, die over haar bord zat te giechelen.

„Dat is meneer Frederik Rumpus,” fluisterde zij terug, tusschen haar lachschokjes door. „Hij is lid van 't parlement, en hij zit achter Enny aan.”

„Wel allemachtig!” riep Jimmy, tamelijk luid, en hij keek naar den zondaar met een langen, achterdochtigen blik, die den volksvertegenwoordiger

verlegen scheen te maken. Hij verslikte zich ten minste en kuchte.

„P-pardon,” bracht hij onderwijl met moeite uit, zich naar Jimmy toe buigend, „maar ik geloof niet, dat ik uw naam goed verstaan heb, mijnheer.”

„Mijn naam? O, Jimmy Harringway,” zei Jimmy lachend.

„Harringway, Harringway? Ik geloof, dat ik dien naam wel eens meer gehoord heb.”

Mevrouw Fielding glimlachte waardig.

„Lord James Harringway, meneer Rumpus. Hij is... eh... verloofd met mijn oudste dochter.” Enny had haar moeder nog niet op de hoogte gebracht met den staat van zaken.

De heer Fielding was volstrekt geen specialiteit in zelfbeheersching. Hij sprong op van zijn stoel, waarbij hij een glas wijn over het tafellaken gooide.

„Dat is volstrekt niet waar!” riep hij, klaarblijkelijk de aanwezigheid der gasten en der bedienden vergetend. „Er is zelfs geen sprake van!”

Er volgde een diepe stilte, die alleen verbroken werd door 't druppelen van den wijn op het vloerkleed. Toen gaf Jimmy de noodige opheldering.

„Ik moet u bekennen, dat ik in zekeren zin te kort geschoten ben, mevrouw Fielding,” zei hij. „Ik had 't u moeten vertellen, maar ik heb er geen tijd voor gehad. Ik ben een navolger van Jacob, die zeven jaar moest dienen om zijn meisje te veroveren. Alleen is 't bij mij een béetje minder erg. Ik hoef alleen maar te wachten, tot ik tweehonderdvijftig pond verdient heb.”

„En dat zal wel langer duren dan zeven jaar!” schreeuwde Fielding.

„Ik denk van niet,” antwoordde Jimmy rustig. „U hebt me zes maanden tijd gegeven — zes maanden lijkt me lang genoeg.”

De man met den baard was opgestaan. Zijn ooren gloeiden van woede.

„Ik begin te gelooven,” zei hij, „dat ik hier verkeerd ben. Als ik geweten had, dat ik aan één tafel zou moeten eten met...”

Mevrouw Fielding, bleek als een laken, was snel opgestaan, en haar voorbeeld werd gevolgd door haar dochters. Jimmy ging de deur voor haar open doen, en toen zij over den drempel waren, ging hij haar na, en deed de deur achter zich dicht.

„Wat beteekent dat eigenlijk allemaal, lord James?” vroeg de zenuwachtige gastvrouw, toen zij weer in het salon waren.

„Meneer Fielding is van meening, dat ik mijn eigen brood moet verdienen,” antwoordde Jimmy neerslachtig, „en ik moet eerlijk zeggen, dat hij gelijk heeft. Ik mag Enny niet meer zien, voor ik hem kan bewijzen, dat ik in 'n half jaar tweehonderdvijftig pond verdient heb.”

„Enny... niet meer zien!” verbaasde zich mevrouw Fielding.

„Nee,” antwoordde Jimmy, „en we mogen elkaar niet schrijven ook.”

„Heb je dat aangenomen?” vroeg Cherry verontwaardigd.

„Moest wel. Ik ben nog blij, dat hij geen duizend pond gezegd heeft.”

Cherry vertrok minachtend haar mondje.

„Ik vind, dat je je naam geen eer aandoet, Jimmy; je bent een ontaard edelman. Maar er zal wel niet veel aan te doen zijn. Je hebt toch niet beloofd, dat je óók niet tegen mij zou spreken, hoop ik?”

„Nee,” zei Jimmy.

„En dat wij elkaar niet zouden schrijven?”

„Nee.”

„O — da's tenminste nog iets.”

Enny ging met Jimmy mee tot aan de voordeur.

„Zul je me... me niet vergeten, Jimmy?” fluisterde ze.

Jimmy zwoer bij alle goden, die hij kende, dat zij geen oogenblik uit zijn gedachten zou zijn.

„En... zul je hard werken, om dat akelige geld te verdienen, lieveling?”

„Werken! Ik zal werken als een nikker.”

III.

Er is een smalle zijstraat van den Cambridge-weg, die Celphus-straat heet. Even vóór den hoek zijn er twee herbergen, met een slagerswinkel er tusschen in.

Het was een week na den dag, dat Jimmy bij de Fieldings had gedineerd, nog tamelijk vroeg in den ochtend, maar de herbergen schenen toch al uitstekende zaken te maken. Als er klanten binnengingen of naar buiten kwamen, drong door de open deuren het geschreeuw van heesche stemmen, en nu en dan hooge, schrille geluiden van twistende vrouwen.

Een forsche man, met omhooggerolde hemdsmouwen, 'n blauw-en-wit gestreept voorschoot en 'n leeren riem om 't wijde middel, waarvan een scheede met mes en aanzetstaal neerhing, stond wijdbeens op den drempel van den slagers-

Op reis door ons land.

SCHOONHOVEN.

Op reis door ons land.
DROOGGELEGD DORDRECHT.

winkel naar buiten te staren. Voor het open raam lagen er op marmer stapeltjes donker vleesch; ieder stapeltje bestond uit opeengehoopte kleine stukken. Boven het raam hingen aan haken een aantal schaapskoppen.

Een vrouw, die er slordig uitzag, met een kind op den arm, kwam uit een steegje.

„Geef mij twee pence afsnijsels, meneer Fry,” vroeg de vrouw op een zangerig toontje.

„Weer mot gehad?” vroeg de spraakzame slager.

„Bill,” zei de vrouw, om 't geval te verklaren, waarop zij het vleesch aannam en wegging.

Toen kwam er een jonge man met 'n oud lakensch pak aan van den kant van den Whitechapel-weg, en bleef voor den slagerswinkel staan.

„Ik wou twee schaapskoppen hebben,” zei hij. „Haalt u er een paar af, dan kan ik uitzoeken.”

De slager, die ook dezen klant scheen te kennen, wipte er een stuk of zes van de haken, en de jonge man bekeek ze met zorg.

„Geef me deze twee maar,” zei hij. „Inpakken hoeft niet.”

Hij betaalde den slager, nam met iedere hand een schaapskop bij een oor, en liep fluitend door.

De deur van een der herbergen ging open, en er kwam een man naar buiten, een groote kerel, die een muts van konijnenbont achter op zijn hoofd had en een rooden zakdoek om zijn nek geknoopt. De vrouw was blijven staan, om haar rafeligen doek beter om het kind heen te slaan, en de jonge man, die de schaapskoppen droeg, keek in 't voorbijgaan naar haar. Zij liet haar vleesch vallen, en de jonge man legde een der schaapskoppen op straat, raapte haar pakje op en reikte het haar glimlachend toe.

„Dank u,” zei de vrouw met een zeurderig-klagende stem.

De jonge man mompelde iets terug en ging verder.

Onderwijl was de groote kerel naar de vrouw toegekomen, en hij sprak haar aan met een vloed van scheldwoorden en vloeken. Zij gaf hem een bitter antwoord, hij hief een van zijn groote handen op en sloeg haar in het gezicht. De jonge man had de kijvende stemmen gehoord; hij keerde zich om en zag, dat de man de vrouw sloeg. Hij liet zijn schaapskoppen op straat vallen, liep op den man toe en sloeg hem kalm tegen den grond.

Toen wendde hij zich tot de vrouw.

„Heeft hij u bezeerd?” vroeg hij.

De vrouw keek hem aan als een furie.

„Waar heb jij je mee te bemoeien?” viel ze woedend uit. „'t Is toch zeker m'n eigen man, hè? Mot jij tusschen een man en z'n wettige vrouw kommen? Als je nog één vinger uitsteekt, krab ik je je oogen uit je kop!”

De man met de bontmuts was overeind gekrabbeld en ging het café weer binnen. De jonge man nam zijn schaapskoppen weer op, en liep fluitend weer verder.

Een paar seconden later bereikte een klein manneke met een paar heldere oogen, die van den anderen kant was gekomen, den hoek. Hij had het heele kleine drama gezien. Hij bleef staan en keek den jongen man na, tot die een zijstraatje inging.

„Ik wil wedden,” stond hij te mompelen, „dat 't die jonge man is, dien ik verleden week bij Fielding getroffen heb. Maar wat moet die hier in de buurt, en waarom draagt hij die dingen mee?”

Als hij een paar uren later weer in die straat was geweest, had hij reden gevonden om zich nog meer te verbazen, want de jonge man gaf de schaapskoppen aan een paar kinderen, die op een stoep stonden. Er verdrongen zich een massa kinderen om hem heen, en zij hadden klaarblijkelijk op de uitreiking van de vreemde geschenken staan wachten, waaruit te vermoeden viel, dat dit geen ongewone gebeurtenis was. Inderdaad had de kleine predikant iederen dag omstreeks denzelfden tijd hetzelfde schouwspel kunnen bijwonen, als hij er geweest was.

De man, die zooveel belang scheen te stellen in schaapskoppen die hij niet eens kon gebruiken, bewoonde een paar kamers op de tweede verdieping van een morsig huis, en stond bij zijn hospita bekend onder den naam James Harris. Hij had de kamers zelf gemeubileerd, en het er zich vrij prettig weten te maken. Hij placht zelf voor zijn ontbijt te zorgen, daarna ging hij uit, kwam om elf uur terug en bleef thuis tot twee uur, ging dan weer uit, en bleef weg tot vier of vijf uur. Later ging hij nog eens weg, soms keurig gekleed, soms in zijn oude lakensch costuum. Als hij dat aanhad, kwam hij gewoonlijk pas diep in den nacht thuis.

Iederen keer als hij uitging, sloot hij zijn deur. Niemand in de buurt had er ook maar vermoeden van, hoe hij zijn brood verdiende, maar onbescheiden informeerden naar de bezigheden van een ander doet men in die wijk niet.

Dezen middag nu verliet hij op het gewone uur zijn kamers, wandelde naar het station Bethna Green en nam een kaartje eerste klas naar Victoria-

Park. Toen hij uit den trein was gestapt, stak hij een sigaret aan, en wandelde langzaam naar het sportterrein. Daar bleef hij een half uur rondsletteren, en toen hij er over dacht, maar weer weg te gaan, kwam er een jong meisje naar hem toegerend, worstelend met een Ierschen terrier aan een riem.

„Neem me niet kwalijk, Jimmy,” zei ze hijgend, „maar ik kon onmogelijk eerder weggomen. Houd je stil, Patsie.”

„Weet je wel, dat ik hier iederen middag sta te schilderen?” zei de jonge man verwijtend. „Ik wou net weggaan. Hoe is 't met Enny?”

„Ze houdt zich taai,” antwoordde het meisje lachend. „Schiet je al op met je tweehonderdvijftig pond?”

Jimmy schudde het hoofd.

„Ik heb nog niet veel tijd gehad, hè?” antwoordde hij.

„Nou, dan moest je maar voortmaken. Anders eet Rumpus je de kaas van je brood.”

„Wat is die Rumpus eigenlijk voor iemand, Cherry?” vroeg Jim.

„Lid van 't parlement.”

„Ja, dat heb je me al eens verteld. Maar verder?”

„Weet ik niet,” antwoordde het meisje. „Pa zegt, dat 't een opkomeling is. Ik vind 't een mispunt.”

De twee wandelden samen een eind op, en hun gesprek bleef beperkt tot Enny Fielding en Jimmy's vooruitzichten, waarop het meisje geen al te rooskleurigen kijk scheen te hebben.

„Als 't aan moeder lag, kwam 't best in orde,” zei ze ernstig, met haar krullen schuddend; „maar vader wordt met den dag erger. Ik denk, dat 't een beetje met zijn oogen in verband staat.”

Jimmy bleef stokstijf staan.

„Zijn oogen!” riep hij uit. „Wat mankeert er aan zijn oogen?”

„Dat weet je toch wel? Hij kan hoe langer hoe slechter zien. Als 't zoo doorgaat, kon hij wel eens blind worden.”

Jimmy stiet zijn hoed wat naar achteren en bracht de hand aan het voorhoofd, en zijn oogen schitterden.

„Da's waar ook!” riep hij uit. „Nu herinner ik 't me. Wat kan een mensch 't soms ver zoeken!”

„Ik vind 't heelemaal geen reden om te grinniken,” zei Cherry, met 't hoofd in den nek.

„Grinniken? Nee natuurlijk niet, maar... enfin, doet er niet toe.”

IV

Er gingen drie maanden voorbij. Eens per week trof Jimmy Cherry Fielding in het Victoria-Park. De jonge dame begon sporen van ongeduld te vertoonen.

„Ik geloof, dat 't je niemandal kan schelen, of je Enny krijgt of niet,” zei ze eens.

„Dacht je dat heusch?”

„Hoeveel geld heb je al?” informeerde ze. „Ik begin te gelooven, dat vader gelijk gehad heeft. Je bent een echte leeglooper. Lieve hemel! Als ik een man was, had ik 't geld al lang gehad.”

„Maar de zes maanden zijn nog niet om!” hield Jimmy haar voor.

„We zijn op de helft. Hoeveel heb je al?”

„Om je de waarheid te zeggen,” gaf de jonge man nederig ten antwoord, „nog niets.”

„Zie je wel? 't Is niets dan grootspraak van je geweest. Maar ik kom hier niet meer. Voor mijn part trouwt die ouwe Rumpus met Enny.”

Goedkooper en !

De origineele verpakking met den oranje-band van 20 tabletten kost nu inplaats van 75 cent 70 cent.

Geriefelijker:

Geriefelijker

2 tabletten zijn vanaf heden in deze bijzondere hygiënische verpakking (zakje) tegen den prijs van 10 cent verkrijgbaar. Hiermede zijn de echte, werkelijke Aspirin-tabletten voor iedereen bereikbaar geworden.

Daarom: weg met alle namaak en weg met losse tabletten!

Eischt alleen nog echte Aspirin in de origineele verpakkingen.

Bent U in gewicht toegenomen?

Het kan niet te vaak gezegd worden, dat Facil-Pastilles een absoluut onschadelijk middel is, om het gewicht binnen de perken te houden. Het wordt door Duizenden gebruikt en is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Voorkomen BETER DAN GENEZEN

Bemerkt U de eerste verschijnselen van kalkgebrek in het lichaam, dan **KALPHOSIN** NEDERLANDSCH FABRIKAAT LACT CALC EN PHOSPH CALC KALKPREPARAAT MET GOEDE CHOCOLADE SMAAK GROOTE BUS 150 TABL 1.10 KLEINE BUS 75 TABL 1.060 VERKRIJGB. BIJ APOTH. EN DROGISTEN

DE MEDICIJNMEESTER, UTRECHT

een GRATIS PROEFFLACON

waardoor de jeuk bedaart en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar toepassingen zijn reeds de ondragelijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. kosteloos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 32, Amsterdam-C, ontvangt U gratis en franco een proefflacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

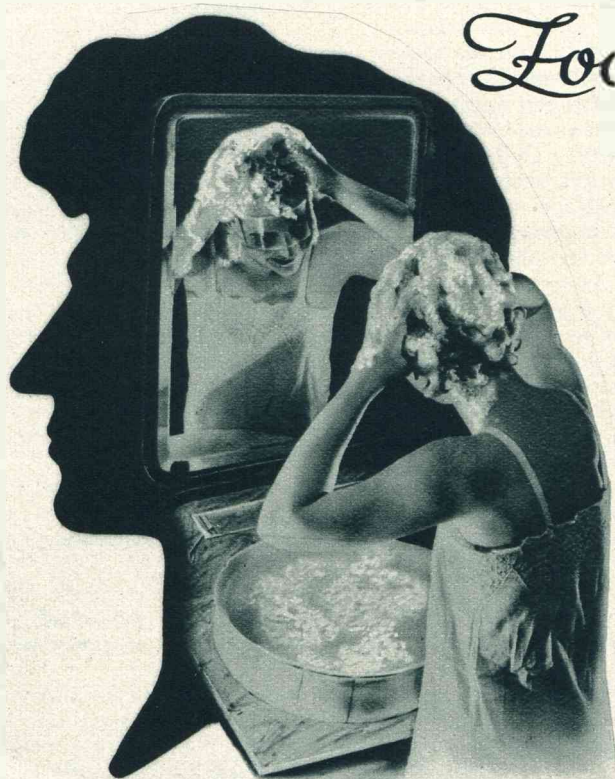
Niets evenaart

D.D.D.

Niets overtreft

GENEESMIDDEL TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

VAN RIJN'S
Utrecht De Beste **MOSTERD**

Zoo gemakkelijk is nu het haarwasschen door den schuimbril:

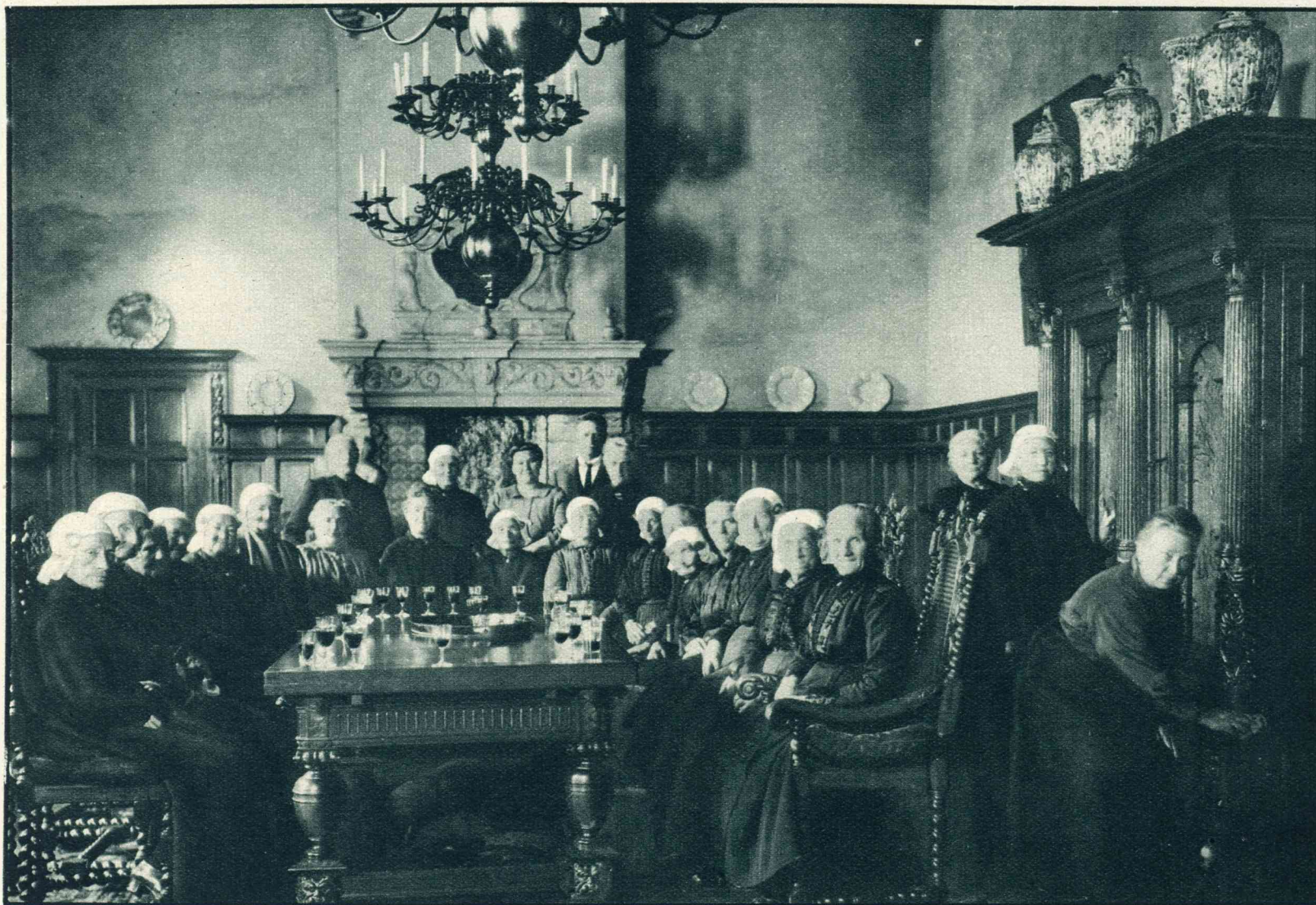
Eerst de schuimbril opent U daarbij de oogen. U kunt nu in den spiegel kijken. Alle voorwerpen in Uw omgeving blijven zichtbaar voor U. Zwartkop-Shampoo, de Shampoo met den schuimbril maakt een aangename en werkelijk zorgvuldige haarwassing mogelijk. Zwartkop-Shampoo is tevens voorzien van „Haarglans“, het naspoelbad voor kracht en schoonheid van het haar. Haarglans versterkt het weekgeworden haar weer (adstringeert het) en reinigt het van alkali (neutraliseert het). Zoo blijft het haar gezond en mooi, is gemakkelijk te friseeren en houdt de ondulatie beter.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

Op reis door ons land.

IN DE KERK EN HET POPTA-SLOT TE MARSSUM (FR.) WORDEN IEDER JAAR DOOR DE VROUWEN UIT HET DR. POPTA-GASTHUIS DE MEUBELN GEWREVEN, VOLGENS EEN BEPALING IN HET TESTAMENT (1711) VAN DR. POPTA, DIE EEN GROOT LEGAAT AAN HET GASTHUIS SCHONK. OP DEN WRIJFDAG, DIE NOG STEEDS JAARLIJKS GEHOUDEN WORDT, WORDEN DE DAMES OP HET SLOT DOOR DE VOOGDEN OP WIJN ONTHAALD. HET IS EEN VAN DE ALOUDE GEBRUIKEN EN GEWOONTEN, WAARAAN ONS LAND ZOO RIJK IS.

Toen hij de volgende week naar het Victoria-Park ging, kwam Cherry niet, en zoo ging het eenige weken achtereen. Toen gaf Jimmy het nuttelooze wachten op, en ging ook niet meer.

Onderwijl ging het in Huize Septon lang niet goed. Fielding bemerkte steeds meer, dat zijn gezicht hem in den steek liet, en dat maakte zijn toch al zoo prikkelbaar humeur nog erger. Zijn vrouw en dochters hadden er niet weinig onder te lijden.

Ook Enny's gezondheid scheen achteruit te gaan. Van een bepaalde ziekte kon men niet spreken. Het meisje toonde alleen een groote neerslachtigheid en weersin tegen alle bezigheid; zij stelde bijna geen belang meer in hetgeen er om haar heen gebeurde.

Toen mevrouw Fielding hierover met haar man sprak, knorde hij.

„Ze denkt veel te veel aan dien verwaanden doeniet,” snauwde hij. „'t Gaat wel over, als ze getrouwd is.”

„Getrouwd? En ik dacht....”

„Met Rumpus bedoel ik.”

„Maar Dick,” protesteerde mevrouw Fielding, „je zult Enny toch niet dwingen, om met dien afschuwelijken man te trouwen?”

„Afschuwelijke man? Wat is dat voor een uitdrukking? Ze mag blij zijn, als ze hem krijgt! Ik zal je eens wat anders vertellen — Rumpus wordt vandaag of morgen nog minister! 't Zou me geen steek verwonderen, als hij binnenkort voorzitter van zijn partij werd. Wacht maar! Als alles goed gaat — enfin, 't is altijd goed, iemand in je familie te hebben, die je de leveranties voor 't rijk kan bezorgen.”

Er werd een dokter bij Enny geroepen, en die schreef een opwekkend middel voor. Dit hielp echter niet — waarschijnlijk, omdat zij het nooit innam. Toen luidde de raad van den geneesheer: verandering van lucht.

Maar toen daarover gesproken werd, weigerde Enny rondweg, op reis te gaan. En toen kwam er in Cherry een plan op, dat bijna zeer ernstige gevolgen na zich had gesleept.

Zij wachtte op 'n gunstige gelegenheid, en zij vond die, twee dagen nadat het plan in haar werkzaam brein was opgekomen. De glazen deuren van de kamer, waarin zij zat, keken uit op den voortuin, dien men passeeren moest, om van de straat af de huisdeur te bereiken. Zij zat aan de tafel, met een boek voor haar en haar kin op de gevouwen handen, en peinzend staarde zij naar buiten. Toen zag zij de figuur van den kleinen predikant langs 't tuinpad gaan.

Zij sprong op, draaide den sleutel om in het slot van de deur, ging terug en deed de glazen deuren open.

„Meneer Biggs!” riep zij met haar scherpe stem. „Ik wou u iets vragen.”

„Zoo,” zei de geestelijke, terwijl hij de kamer binnentrad, „wat had je voor moeilijkheden?”

Cherry deed de deuren dicht en dwong hem, om te gaan zitten.

„Zweer,” zei ze plechtig, „dat u me niet zult verraden.”

„Dat doe ik liever niet, vóór ik weet, waar ik op zweren moet,” zei meneer Biggs glimlachend.

„'t Is niets verkeerd, dus u hoeft nergens bang voor te zijn. We kunnen er misschien een menschenleven mee redden.”

„Een menschenleven redden? Dat is een ding van belang!”

„Dat dacht ik ook. Enny is... doodziek — ze sterft!”

„Sterft! Nee toch? Ik heb haar een dag of drie geleden nog gezien, en ze was wel een beetje mager en bleek, maar ze leek me toch niet ernstig ziek.”

Ik verzeker u, dat ze sterft,” zei Cherry; en op dramatischen toon ging ze voort: „Zij sterft aan een gebroken hart.”

„O!” antwoordde de geestelijke, met een glimlach. „Ik dacht dat je zei, dat 't iets ernstigs was.”

„U moet me niet voor den gek houden! Wilt u me helpen?”

„Helpen? Zeg maar eens, wat je van me gedaan wilt hebben. Ik zou voor de dochters van mijn vriend door wafer en vuur willen gaan....”

„Nu houdt u me weer voor den gek!” zei Cherry verwijtend. „U hoeft alleen Jimmy maar op te zoeken.”

„Lord James Harringway bedoel je?”

Cherry knikte.

„Maar lieve jongedame — ik weet heelemaal niet, waar hij zit.”

„Nee, dat begrijp ik. Daarom moet u juist zoeken.”

„En als ik hem vond — wat dan?”

„Meer verlang ik niet van u,” antwoordde Cherry, met een hoofdbeweging, die haar krullen aan 't wapperen bracht. „Laat de rest maar aan mij over.”

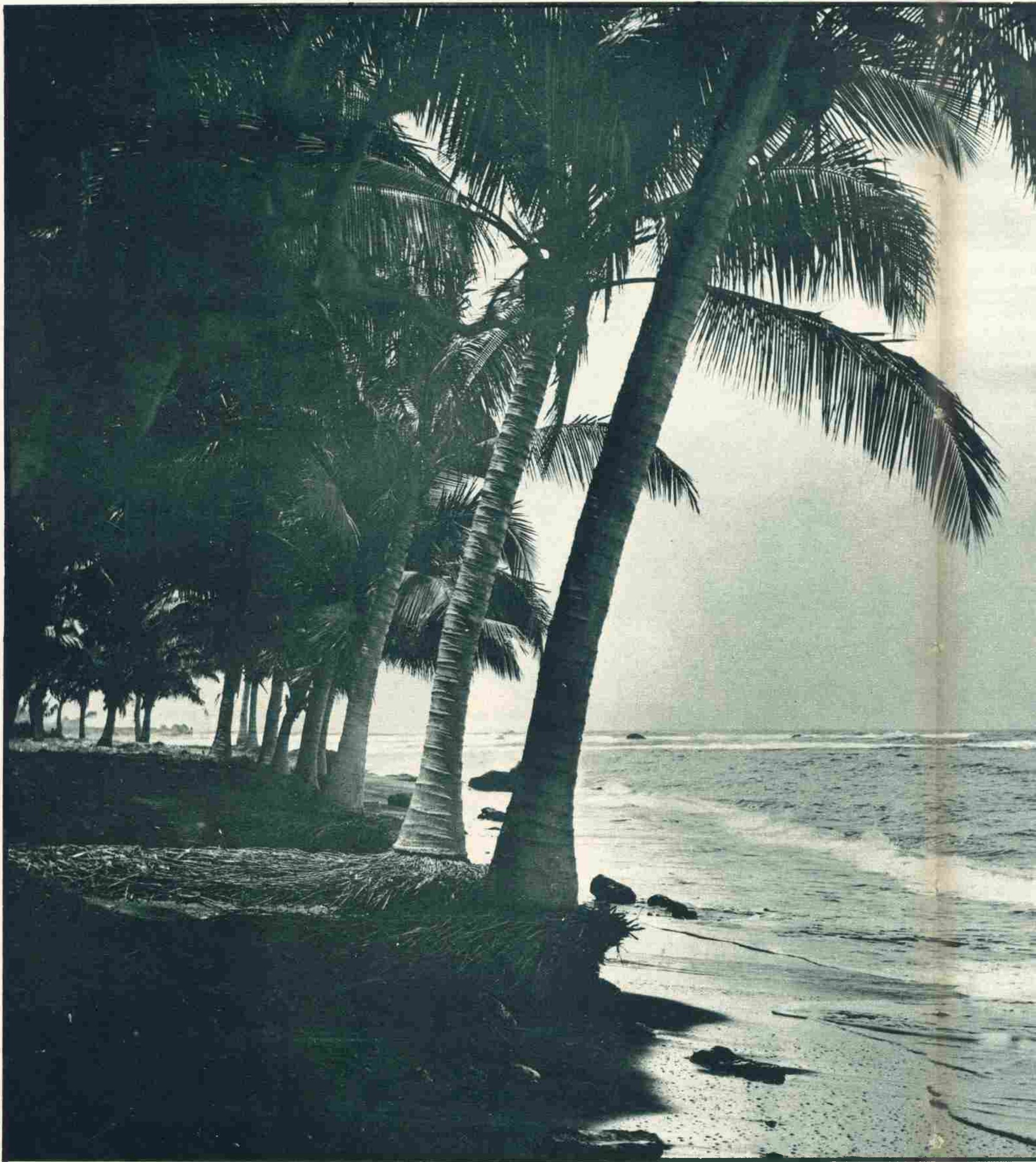
V

De eerwaarde heer Francis Biggs had beloofd, al het mogelijke te doen, om de verblijfplaats van lord James Harringway te ontdekken, maar niet vóór hij weer op zijn studeerkamer zat begreep hij, hoe ontzaglijk de taak was, die hij op zich had genomen. Hij ging voor zijn bureau zitten en pijnigde zijn hersens af. Opeens kwam er een lichtstraal door zijn brein.

„Ik zal 't aan Frazer vragen!” zei hij hardop.

Bedoelde heer Frazer was iemand, dien men niet onder de vrienden van den eerwaarden heer Biggs gezocht zou hebben. Hij was journalist en schreef romans en tooneelstukken, geen van beide met veel succes. Tegelijkertijd was hij redacteur van het Afgescheiden Weekblad. Aan die voortreffelijke uitgave werkte de heer Biggs van tijd tot tijd mee.

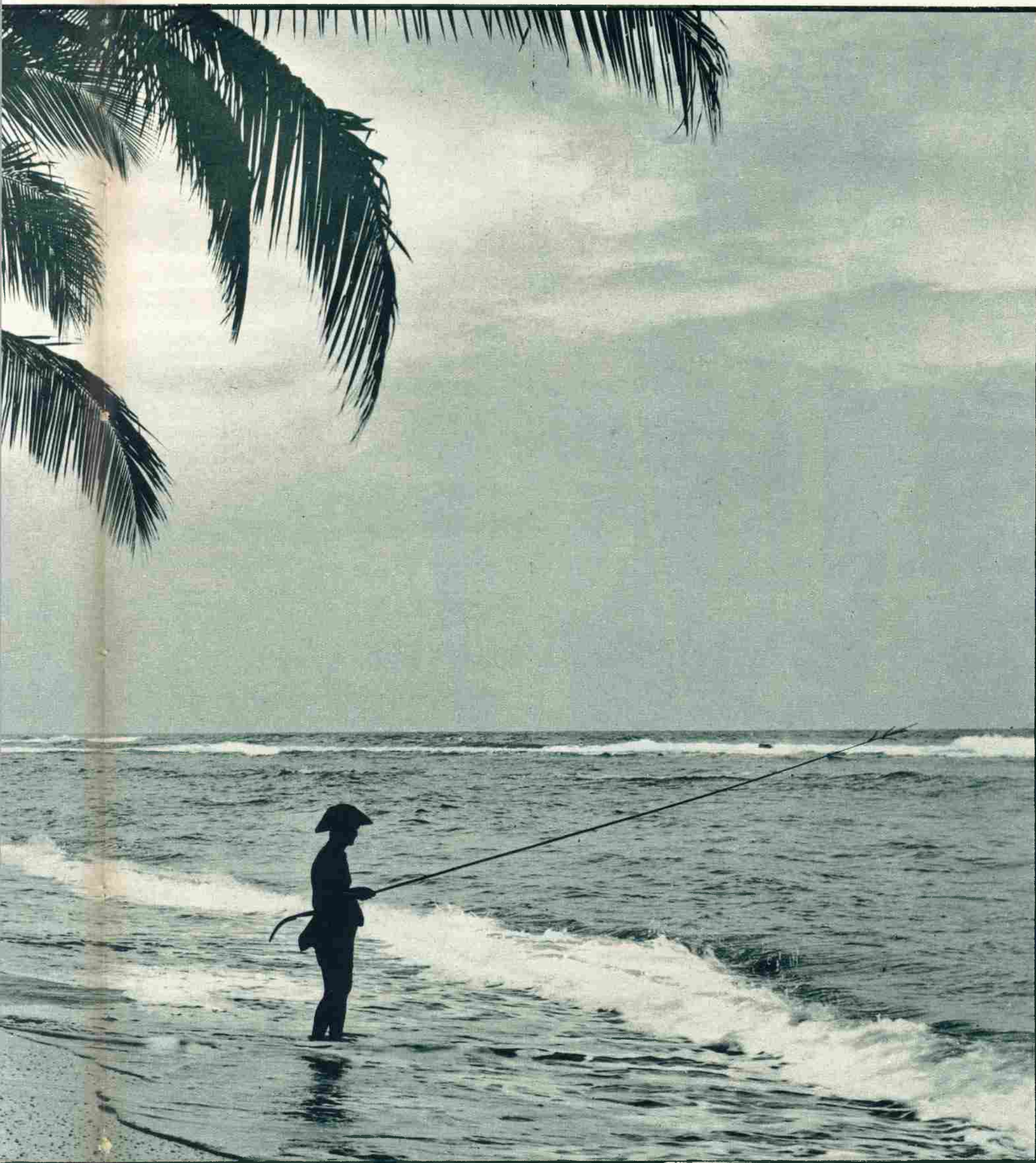
(Wordt voortgezet)

Bali,

EEN DER SCHOONSTE EILANDEN VAN „HET RIJK BUITEN EUROPA“, NEDERLANDSCH INDIË.

DE PALMEN OP HET STRAND GROEIEN TOT ZO

ANDSCH INDIË.

TRAND GROEIEN TOT ZOO DICHT BIJ DE ZEE, DAT ZIJ BESPOELD WORDEN DOOR HET WATER VAN DEN INDISCHEN OCEAAN.

VROUWENLEVEN

Fluweel voor den winter

Wie modieus wil zijn kan in den komende winter profiteeren van den flatteerenden warmen gloed van fluweel. Onze modeontwerpers hebben fluweel verwerkt voor avondmantels, voor korte jasjes, voor com-

Elegante namiddagjapon van bruin met beige gestreept fluweel.

Zwart fluweelen avondtoilet, geschikt voor verschillende blouses.

Fluweelen avondjapon met garnering van kolinsky om de korte mouwtjes.

wordt genomen dan die van onze foto, een gedistingeerd maar eenvoudig geheel vormen met een blouse in dezelfde kleur. Wordt de blouse in afstekende kleur genomen — bijv. wit bij zwart — dan is het geheel dadelijk meer feestelijk. En zoo kan een en dezelfde overgooier met verschillende blouses voor allerlei gelegenheden dienst

glad gehouden; de gedrapeerde halsafwerking is echter eender.

Dit avondtoilet kan dan getransformeerd worden in een meer eenvoudig namiddagtoiletje, door een ceintuur en een kraag van eenigszins donkerder tint, of van een lichtere tint — beige of wit — bij een donkere japon.

Het kraagje bestaat uit twee étages. De bovenste etage, in een opstaand boordje gevat, omsluit in eenigszins ruime ronding den geheelen hals. De tweede etage bestaat slechts uit 'n paar breede epauletten. De ceintuur, die men smal kan nemen, wordt opzij vastgestrikt.

De tweede transformatie bestaat uit een korte bolero met dubbele pofmouwtjes. De bolero heeft van voren 'n diepe V-vormige insnijding, welke de halsafsluiting van de japon te zien geeft. Tot sluiting heeft deze bolero 'n paar lange slippjes, welke van voren even om elkaar worden gewonden als een ceintuur, even onder de bolero om de taille worden gelegd en op den rug worden vastgestrikt.

Als derde transformatie heeft deze japon dan nog een bolero-achtig schouderstuk met lange wijde mouwen. Het schouderstuk bedekt halverwege den rug en wordt van voren afgeschuind van den hals naar de oksels, zoodat, met uitzondering van 'n driehoekje bij de schouders, het geheele voorpand van de japon te zien komt. De halsuitsnijding wordt hier afgewerkt met 'n smal randje bont.

PAULA DEROSE.

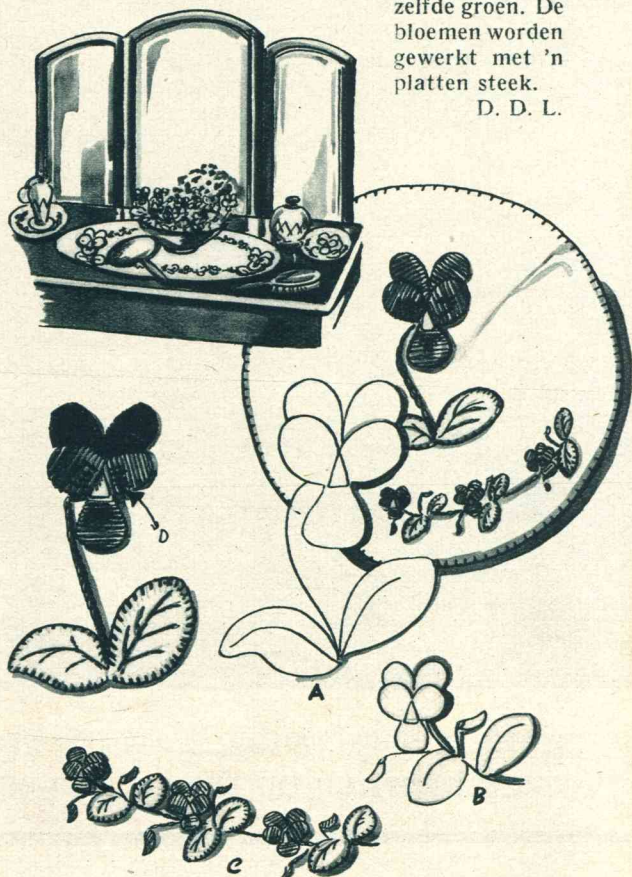
Kleedjes met een Viooltjes-motief

Een ovaal kleedje met bijpassende kleine ronde kleedjes voor uw toilettafel kunt u versieren met het viooltjes-motief; het ovale kleedje heeft aan beide kanten een groote viool, en een randje van kleine viooltjes. Het motief voor de groote viool ziet u op fig. A.

Fig. B. en C. geven u het takje viooltjes, welke we in een cirkel of een ovaal achter elkaar kunnen plaatsen, zooals in fig. A is aangegeven. Het hart van de bloem is hoog geel, twee achterste blaadjes mauve, twee voorste en onderste blaadjes zacht lila, met 'n paar steekjes in mauve voor de aftekening (zie fig. A.)

U kunt ook heel goed kleine kleedjes bewerken met een of twee groote violen, of 'n enkel takje van de kleine viooltjes; het blad is bewerkt met den knoopsgatensteek romdom in groen en een nerfafttekening van kettingsteken in hetzelfde groen. De bloemen worden gewerkt met 'n platten steek.

D. D. L.

plets, voor namiddagjaponnen en zelfs voor avondjaponnen, waarvoor nu een speciale nieuwe soort soepel transparant velvet in den handel is.

Een buitengewoon sierlijk nieuw modelletje is dat van onze eerste afbeelding van bruin en beige gestreept velvet. De wijze waarop de smalle streepen schuin, verticaal en horizontaal tegen elkaar ingezet zijn, vormt een charmante garnering, geheel en al verkregen door accuraten handenarbeid. De verdere versiering bestaat enkel uit een bruin lederen ceintuur met vergulde spijkertjes bezet.

Deze créatie van het Parijsche modehuis Martial et Armand zal ongetwijfeld velen onzer tot navolging inspireeren.

Onze tweede foto vertoont een avondtoilet dat ook bij meer gewone gelegenheden zou kunnen dienen. Want dit is weer een dier praktische nieuwigheden van onzen bezuinigingstijd: een japon die voor verschillende doeleinden bestemd kan worden. De fluweelen „overgooier” van goed materiaal zal, vooral wanneer hij iets korter

doen. De meer of mindere kostbaarheid van de blouse bepaalt de meer of mindere feestelijkheid van het geheel.

Door Parijsche modehuizen worden meer dergelijke transformations ontworpen. Een hoog opgeknipte zwarte rok, bijv. bij een wit bovenstuk met rug-decolleté. Daarbij een aparte bolero met korte mouwtjes. Deze bolero, van voren in punten over elkaar vallend boven de opgeknipte punt van den rok, bedekt alle wit, zoodat men, wanneer de bolero, die slechts een zeer bescheiden V-vormige halsuitsnijding heeft, in gebruik is, een elegante en stemmige zwarte japon heeft.

Een andere transformation bestaat uit een witte of zacht gekleurde eenvoudige avondjapon in den geest van de afbeelding op onze derde foto. Deze fluweelen japon met wijd uitvallende heupbanen, welke elegant aansluiten bij de puntvormige voor- en achterbanen, heeft om de korte mouwtjes een garnering van kolinsky.

Deze bontranden nu heeft de japon van onze transformation niet. De mouwtjes zijn hier geheel

Zoo'n fraaie huid

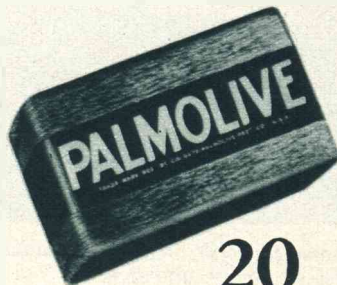

is het natuurlijk recht van iedere vrouw! Een frissche teint kan haar grootste charme zijn! Doch voor het behoud van haar jeug-

dig uiterlijk moet zij zich eenige moeite geven. De regelmatige huidmassage met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm water vergt al heel weinig tijd en inspanning . . .

's Morgens en 's avonds twee minuten flink masseren (gebruik nimmer heet water); afspoelen met warm en daarna met koud water.

Bij de bereiding van Palmolive worden zeer veel olijfolie en andere cosmetische oliën gebruikt, die een bijzonder verzachtenden invloed op de huid hebben. U zult dan ook verbaasd staan over de frissche teint, die uw huid gaandeweg verkrijgt.

20
ct.

Behoudt de frissche teint der jeugd

H-32-66 AB

ABONNEERT U OP DIT BLAD

70 Jaar, doet eigen huishouding

Maar wordt geholpen!

„Negen jaar lang neem ik nu geregeld Kruschen Salts en ik zou het nooit meer willen missen. Ik neem altijd een derde van een theelepel in een kop water, zoo warm als ik het drinken kan. Ik weet nu niet meer wat ongesteldheid of hoofdpijn is. In April word ik 70 jaar en juist doordat ik Kruschen Salts neem ben ik in staat om mijn huishoudelijke plichten zelf waar te nemen.

Ik heb mijn buren alle geraden om ook Kruschen Salts te probeeren. Voordat ik met Kruschen begon, was ik altijd bij den dokter, maar nu is het niet meer noodig. Vroeger had ik altijd zware migraine en was dan niet in staat om iets te doen. Maar nu is dat alles voorbij, dank zij Kruschen Salts.” (Mevr.) J. G.

Kruschen Salts

Kruschen houdt de inwendige organen in voortdurende werking, zoodat het organisme geregeld van alle verstoppende onzuiverheden gereinigt wordt. Daardoor

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f. 0.90 en f. 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

OPHEFFINGS-UITVERKOOP!

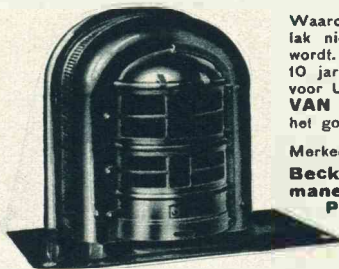
Alle voorradige meubelen worden tegen buitengewoon lage prijzen uitverkocht, o.a. 2 crapeaude en 4 stoelen, bekl. m. moquette

f 29.-

H. RIETVELD, MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 48-48-50

Zie nu onze 8 étalages eer ge elders gaat koopen!

Alle VAN ZWOL's HAARDEN hebben onafbrandbare lak!

Waarom? Omdat een haard, die deze lak niet heeft, altijd te duur betaald wordt. Onze haarden toonen ook na 10 jaren nog als nieuw. Ga daarom voor Uw nieuwen haard eerst eens bij VAN ZWOL kijken. U hebt dan ineens het goede adres.

Merken die wij aanbevelen:
Beckers, Nestor, Martin, Permanent Duplex, Jaarsma, Lips & Peters, Becht & Dyserinck.

Wij berekenen U op de meeste fabrieken **geen f 15.-** plaatsingskosten.

Ook onze sortering Haardkachels en Fornoizen is enorm!

C. VAN ZWOL

Nieuwe Markt 19-20
Rotterdam

Rotterdamsche Dijk 247
Schiedam

Keelpijn

Keelpijn en verkoudheid doen gewoonlijk de ronde door het huis. Ieder wacht gelaten zijn beurt af.

Geen ontkomen aan?

Natuurlijk wel! Wanneer alle huisgenooten gedurende een paar dagen Formamint gebruiken, dan zal besmetting voorkomen worden.

Formamint, immers, maakt het speeksel tot een sterk ontsmettende vloeistof, die tot in de meest verborgen hoekjes van mond en keel doordringt en daar de bacteriën, die keelpijn en andere besmettelijke ziekten veroorzaken, vernietigt. Formamint geneest zodoende niet alleen keelpijn, maar belet tevens de ontwikkeling van ingeademde ziektekiemen. Daarom is het noodig al de huisgenooten van tijd tot tijd Formamint te geven.

Dan zult gij besmetting voorkomen.

Koop nog vandaag een fleschje Formamint teneinde het dadelijk bij de hand te hebben zoodra de onvernijdelijke „winterverkoudheid” haar intrede in Uw huis dreigt te doen. Neem ook steeds een

tablette daar, waar de kans op besmetting groot is, zooals in trams, autobussen, enz. Formamint is geheel onschadelijk en kan zonder bezwaar aan kinderen worden gegeven.

FORMAMINT in alle Apoth. en Drog. à fl. 1.- p. flesch.

LEERT U DANSEN IN HET INSTITUUT **H. FRENK**

JONKERFRANSSTRAAT 21 — TELEF. 12433

Uw onderwijs is gegarandeerd. Lessen op Zondagen alle weekavonden. Aanvang October

Int. gratis. Prosp. op aanvr. Inschr. dagelijks v. 10-10 uur

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Aansol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met toedje. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Een waterval kan nuttig zijn voor de mensen, en van iets dat nuttig is moeten wij natuurlijk gebruik maken, maar mooier wordt het er niet altijd op, zoals men ziet op deze foto's van de bekende watervallen van Tivoli bij Rome — vroeger, toen ze nog vrij over de rotsen sprongen.

DE ZWARTE BOWL

DOOR RONALD GORAN

Al klinkt het vreemd, toch is het 'n feit, dat de eerste vriendschap tusschen Val Limes en Lem Costagu haar ontstaan dankte aan hun vijandschap. Val en Lem waren vooraanstaande kunsthandelaars, die voortdurend met elkaar in conflict waren over het bezit van het een of ander. Het resultaat hiervan was dat zij op verkoo- pingen regelmatig tegen elkaar opboden, zoodat zij even regelmatig elkaars markt bedierven. Een ander resultaat daarvan was dat zij onder hun collega's meer dan impopulair waren. Het was door deze impopulariteit tenslotte, dat zij naar elkander gedreven werden.

Van wien het initiatief is uitgegaan, is niet bekend geworden, maar het was in elk geval in het overdadig met kunstvoorwerpen volgepropte huis van Lem Costagu, dat de beide antagonistenvoor het eerst bij elkander kwamen om de mogelijk- heid van een compagnonschap te bespreken. Aan- genomen mag worden dat geen den ander ver- trouwde, maar zeker is ook, dat de onderhande- lingen zoowaar een definitief resultaat hadden. De laatste bijeenkomst, tevens een lunch, waarop de noodige stukken geteekend werden, had ook weer plaats ten huize van Lem Costagu. Lem was in zijn menu's even overdadig als in het deco- reeren van zijn huis, zoodat Val, toen hij in de hall hoed en stok van den butler aannam, beslist iets te veel gedronken had. In dien toestand was het dat hij, eveneens in de hall, zijn oogen richtte op een grooten bowl, in *Famille Noire*, welke daar op een tafeltje stond. Daarmee begon het eerste incident in deze historie. Val gaf zijn stok nog even terug aan den butler, nam den bowl in z'n handen, bekeek dien, zette hem weer neer, waarbij hij slechts één woord sprak: „subliem”, nam daarna zijn stok weer over, en vertrok.

Tijdens de wandeling naar zijn huis dacht hij over verschillende dingen na. Eerstens hoe in een compagnonschap de zaken zoo geregeld zou-

den kunnen worden, dat hij het meeste voordeel behaalde. Daarna ging Limes over tot een be- schouwing van den porceleinen bowl. Als regel hield Val Limes niet van transacties tusschen vrienden of partners, maar thans was zijn verlangen naar den bowl zoo groot, dat hij — onverstandig — be- sloot het voorwerp in zijn bezit te krijgen. Waar- schijnlijk was de invloed van den overvloedig ge- noten wijn grotendeels verantwoordelijk voor dit gevaarlijk besluit. Thuis zette hij zich meteen voor zijn schrijftafel, als resultaat waarvan Lem Costagu kort daarop een briefje met ingesloten cheque ontving. Glimlachend las Lem den brief.

„Waarde Lem — Een goede lunch vraagt om 'n aandenken. Ik voel bijzonder veel voor den bowl in de hall — den zwarten bowl. Indien je er 300 Pond voor wilt accepteren, gelieve dan ingeslo- ten cheque te incasseren en geef den bowl aan bringer dezes mede. Geheel de Uwe, Val.”

Lem las den brief tweemaal, zijn glimlach werd breeder. Daarna schelde hij den butler: „Pak den zwarten bowl in, die beneden in de hall staat, en geef dien mee aan den bringer van den brief van zooveel. Ga daarna met deze cheque naar de bank van mr. Limes, en incasseer die, vóór de bank sluit.”

Na het vertrek van zijn butler werd Lem's glimlach een volledige schater: „Als ik beden- k, dat ik dien bowl voor één dollar gekocht heb in den bazar van Margate!”

Den volgende morgen ontving Lem Costagu een brief van eenigszins anderen inhoud:

— „een nader onderzoek met een helderder oog toonde mij, wat jij natuurlijk reeds wist, dat de bowl een waardelooze imitatie is. Vanzelfspre-

kend neem ik je 'n grap niet kwalijk. Na terugont- vangst van m'n cheque zal ik den bowl weer aan je huis laten bezorgen. Telefooneer me even, dadelijk na ontvangst van dezen brief.” —

Ook dit schrijven las Lem glimlachend tweemaal, en telefoneerde dan naar Val's huis, dat de cheque reeds geïncasseerd was. Kalm wachtte hij daarna op de volgende phase van het geval. Die kwam reeds een half uur later, toen Val Limes met den bowl onder den arm bij hem binnenstootte.

„Wat is dat nou?” verlangde Val. „Wat is dat nou, Lem? Een grap moet een grap blijven. Waar is mijn cheque?”

„Geïncasseerd,” was het laconieke antwoord. „Maar waarom breng je dien bowl hier? Heb je er zooveel mee op, dat je 'm overal met je meedraagt?”

„Die bowl is een imitatie.” „Niet meer imitatie dan gisteren.” „Je hebt me een imitatie verkocht.”

„Ik heb niet verkocht — jij hebt gekocht. Dat is een groot verschil. Ik heb niet gezegd dat die bowl echt was. Jij biedt mij eenvoudig 300 Pond. Nou, als jij dat er voor betalen wil, moet je dat zelf weten. Ik heb de cheque al geïnd.”

Val Limes werd rood van woede. „Dacht jij, dat ik 300 Pond betaal voor een vod, dat ternau- wernood 5 shilling waard is? Dan ben je stapel- gek!”

Lem keek den ander kalm aan. „Kijk eens,” zei hij. „Als die bowl echt is — wat ie niet is — zou hij 800 Pond waard zijn op de verkooping. Dat weet jij natuurlijk ook. Dus jij hebt me eigenlijk voor 500 Pond beet willen nemen. Nietwaar?”

„Lem Costagu,” zei Val, „jij bent een schurk. Als je dat niet was, zou je me gezegd hebben dat de bowl een imitatie was.”

Lem leunde achterover. „Is dat mijn werk voor de toekomst? M'n compagnon achterna loopen om z'n fouten te verbeteren?”

Val sloeg met zijn vuist op de tafel. „De eenige

fout, die ik ooit maakte," zei hij, „is, compagnon met jou te worden."

„Die fout is makkelijk te verbeteren," antwoordde Lem, en de papieren van de pas gesloten overeenkomst opnemend, verscheurde hij die in snippers. Hij voegde er aan toe: „Toen ik jouw brief gisteren ontving, en zag wat voor deskundige jij was, begreep ik dat wij geen zaken samen konden doen."

'n Tijdje staarde Val den ander aan. „'t Spijt me voor jou, Costagu — want die imitatie zal je bitter berouwen."

Het vervolg op deze historie kwam eerst vijf jaar later. Het begon met een getypte enveloppe, gericht aan Lem Costagu. De enveloppe bevatte 'n knipsel uit een Amerikaansche courant. „Op de laatst gehouden publieke verkooping bij Harder's kunsthandel in Fifth Avenue werd een bowl van *Famille Noire*, eigendom van den Engelschen kunsthandelaar mr. Val Limes, voor 4000 duizend dollar gegund aan den bekenden verzamelaar James Kerrell."

Lem Costagu was meer dan verbijsterd. Hij was ontzet; 4000 duizend dollar was ongeveer 800 Pond. Hij wist maar al te goed dat Limes er niet voor zou terugschrikken ondershands een imitatie te verkopen, maar op een verkooping zou hij die — voor zijn naam — niet durven brengen. Lem vermoedde dat op de een of andere wijze de bordjes verhangen waren en de grap zich tegen hem gekeerd had. Voor het eerst stond zijn koopmansprestige op het spel: hij zou nu een man zijn, die iets verkocht had voor 500 Pond beneden de marktwaarde. Dat was het ergste. Bovendien had hij door zijn eigen schuld een partner verloren, die blijk had gegeven van meer zakentalent dan hijzelf. Lem had thans nog slechts twee wenschen: één — den bowl weer in zijn bezit krijgen; twee — het verbroken compagnonschap tusschen hem en Val Limes te herstellen.

Toevallig was ik, die u deze geschiedenis vertel, in de gelegenheid het volgende bedrijf bij te wonen. Tijdens mijn verblijf in New York bezocht ik James Kerrell. Natuurlijk vroeg ik 't eerst naar den bowl, waarvan de geschiedenis in Engeland algemeen bekend was onder kunstbroeders. Zou hij toch echt zijn? Maar bij den eersten blik reeds zag ik, dat de bowl een imitatie was — een waardelooze imitatie. Kerrell gaf het volmondig toe.

„Maar kerel, waarom dwing je Limes dan niet je het geld terug te geven?"

Tot antwoord glimlachte hij en wees mij op een prachtig schilderstuk aan den wand, dat mij reeds dadelijk was opgevallen. „Je bent een kenner van 18e-eeuwsche meesters," zei hij, „op hoeveel schat je die Gainsborough?" Ik antwoordde hem, dat het schilderij op een verkooping 1400 Pond of iets meer zou opbrengen.

„Precies," was het antwoord. „Dan zal 't je ook stellig interesseeren, dat ik er Val Limes 400 Pond voor betaald heb."

„Hè? 1000 Pond minder dan de marktprijs? En dat van een kenner en koopman als Limes?"

Kerrell glimlachte weer. „Ik zal 't je vertellen," zei hij. „Val Limes liet me de Gainsborough voor 400 Pond, mits ik voor den bowl tot 4000 dollar opbood. Er is nog een voor mij ongunstige verklaring in het contract, waar je later van hooren zult, maar alles bij elkaar gerekend, komt de Gainsborough mij hoogstens op 1400 Pond."

„Maar Val zette zijn reputatie op het spel door den bowl in de publieke verkooping te brengen."

„Toch niet. Iedereen lachte natuurlijk toen de bowl op tafel kwam. Maar toen ik begon te bieden, kwam er twijfel, en een paar begonnen ook te bieden. Een strooman van Val en ik boden hooger — tot 4000 dollar. Als ik den bowl niet gekregen had,

zou Val hem uit de verkooping genomen hebben. Dus geen gevaar voor zijn naam."

„Maar — ik begrijp er niets van..."

„In mijn contract met Limes," vervolgde Kerrell, „komt 'n clause voor, dat ik den bowl minstens een jaar moet bewaren, mits niemand hem binnen dien tijd van mij koopt."

„Daar zal niet veel kans op zijn."

„Misschien, maar Limes dacht er anders over."

Even later bracht de huisknecht een kaartje binnen. „Lem Costagu" stond er op; er onder was geschreven in potlood:

„Kom spreken over *Fam. Noire* bowl".

„Dat is merkwaardig," zei Kerrell. „Laat mijnheer binnen."

Het viel mij op hoe nerveus Costagu was, toen hij in de kamer kwam. Zonder ons te groeten, liep hij regelrecht naar den bowl. Toen keerde hij zich naar Kerrell.

„U betaalde vier duizend dollar voor dien bowl?"

„Precies."

„Maar dan heeft u geen verstand van porcelein!"

„Mijn vrienden zouden u kunnen vertellen, dat ik voor een expert doorga," antwoordde Kerrell kalm.

„Limes heeft u bedrogen!" stootte Lem uit. Kerrell haalde de schouders op.

„Limes is mijn vriend. Hij bedriegt mij niet."

„Maar hij heeft u bedrogen, zeg ik u."

„Uw meening is nog geen bewijs, waarde heer."

„Zoo'n waardelooze imitatie wilt u toch niet tusschen uw prachtdollectie hebben?" ging Lem op zijn onderwerp door. Zijn nervositeit steeg met de seconde.

„Zet u dat juweel van Azië nu alsjeblieft neer," noodigde Kerrell.

„Kijkt u eens hier. Luistert u eens. U kent mij — Lem Costagu — bekend als porcelein-autoriteit over de heele wereld. Als ik u zeg, dat u bedrogen is, dan is dat zoo."

„Wel, wel. Maar die bowl heeft op een open verkooping 4000 dollar opgebracht. Dat zegt wel iets."

Toen begon Costagu te bieden. Hij zette in met 50 Pond, om met sprongen omhoog te gaan. Tot 300 Pond, en geen penny meer. Bij dien prijs, en met een abruptheid, die mij verraste, stemde Kerrell toe, te verkopen.

„Ik krijg misschien geen tweede kans er af te komen, vóór de markt omlaag gaat," zei hij. „En mag ik u verzoeken een cheque aan toonder uit te schrijven, mr. Costagu?"

Toen Lem de kamer verliet, den bowl onder den arm, leek hij vijftien jaar jonger. Bij de deur zei hij: „Als Limes hoort, dat zijn cliënten bereid zijn te verkopen voor minder dan de helft van den

prijs, dien zij hem betaalden, zal hij wel minder triomfantelijk kijken."

„Maak u niet ongerust," antwoordde Kerrell. „Limes kan best voor zichzelf zorgen."

Zes weken later noodigde Costagu zijn tegenstander opnieuw uit, de kwestie van compagnonschap te komen bespreken. Zeer tactisch werd over den bowl niet gerept. Maar volgens instructie plaatsde 'n bediende den bowl inmiddels op zijn oorspronkelijke plaats in de hall, zoodat Val, toen zijn gastheer hem uitgeleide deed, er verbaasd naar keek.

„Zoo — dus hij is weer terug?" zei hij.

Lem wreef zich in de handen, knikte. „Je dacht mij te hebben, Val, maar in laatste instantie heb ik gewonnen."

„Dat weet ik nog niet. Het moet je iets gekost hebben om dien bowl weer in je bezit te krijgen."

„300 Pond. Geen cent meer dan de 300, die jij me betaald hebt." Hij glimlachte triomfantelijk. Val haalde zijn schouders op. „Je passage heeft iets gekost," zei hij.

„Passage en verblijf in Amerika, samen 225 Pond," was het antwoord.

„Nu dan?"

„300 Pond tegen 15 procent interest over vijf jaar, Val! 225 Pond."

Val Limes zei niets, maar hij haalde een brief en twee aaneengehechte cheques te voorschijn. Den brief gaf hij aan Costagu, die las:

„Waarde Mr. Limes,

Ter afwikkeling van mijn overeenkomst met u hierbij mr. Lem Costagu's cheque voor 300 Pond, en mijn eigen cheque voor 225, vertegenwoordigende 15 procent interest van die som over een periode van vijf jaar.

Geheel de uwe,
Kerrell."

Een minuut lang keek Lem Costagu als een man, die zijn zinnen kwijt is. Langzaam kwam hij bij, en een glimlach van werkelijke warmte en bewondering verscheen op zijn gezicht.

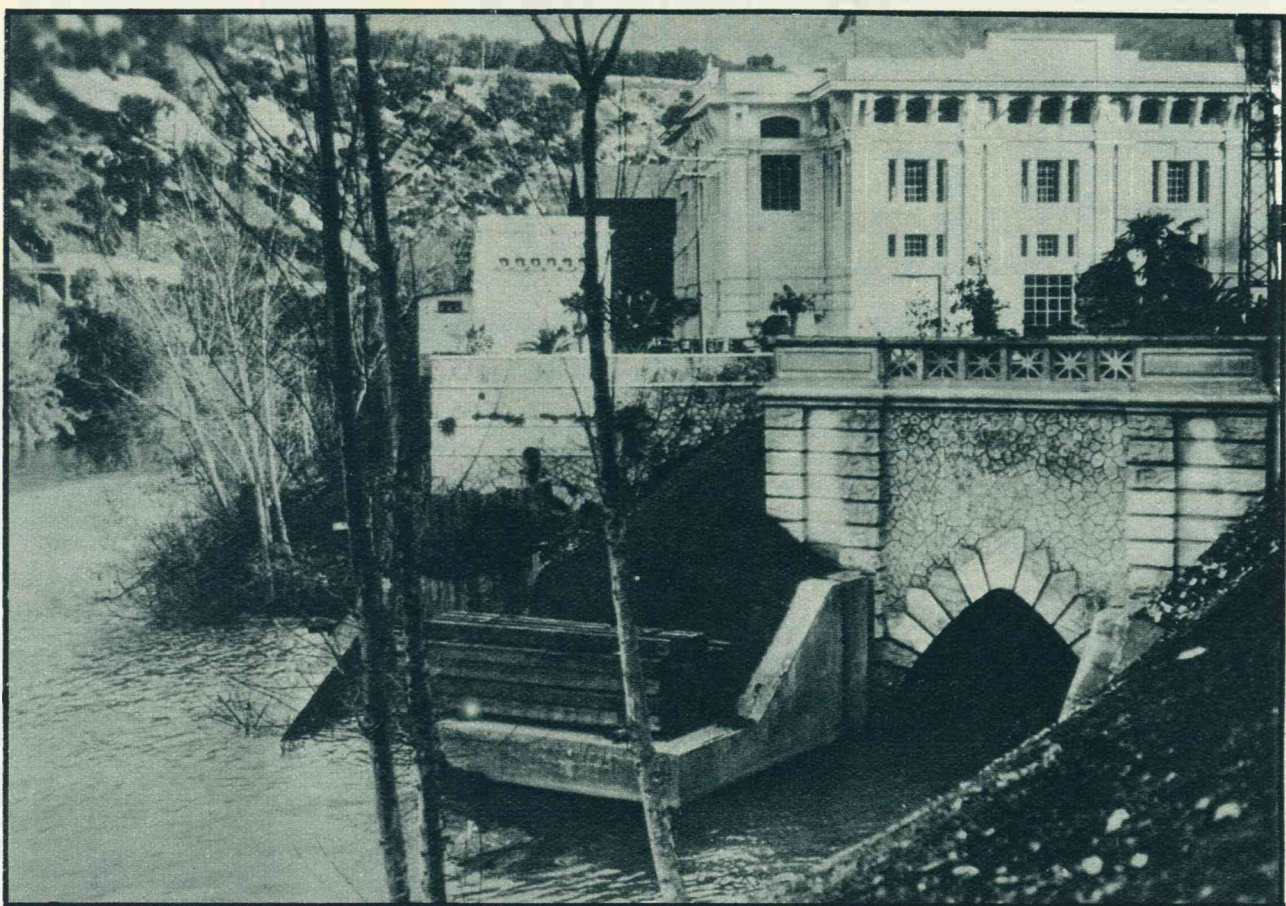
„Jij bent een groot man, Val!" riep hij. „Een werkelijk groot man! Wij kunnen elkaar niet bedriegen. Morgen zullen we de lunch opnieuw hebben, maar dan niet zoo zwaar."

Val wees op den bowl. „En dat ding?" zei hij.

Met een impulsiviteit, waarvoor geen lof groot genoeg kan zijn, nam Lem den bowl op en zette hem op de stoep buiten de deur.

„Hij zal ons niet langer in den weg staan," zei hij.

Val Limes schopte hem verder de straat op, toen hij het huis verliet.

....en tegenwoordig, nu er centrales zijn gebouwd, welke de kracht van het water voor opwekking van electriciteit gebruiken.

Als U er altijd naar verlangd heeft,
Uw haar eens met een goede
Shampoo te wasschen....

Wasch het deze week dan eens met het beste dat de wetenschap kent: Silvikrin Shampoo.

In het prachtige, overvloedige schuim worden de zwavelalbumosen, alsook Tyrosin en Tryptophaan actief, die Uw haarwortels opwekken tot nieuwen groei en die Uw haar dien diepen, rijken glans van gezondheid geven, welken U anders alleen door kunstmiddelen verkrijgt. De roos verdwijnt geheel.

Koop nog heden een pakje (met gratis haarwater) en onderga de sensatie van een haarwassching, waarnaar U reeds jaren heeft verlangd.

Pakje voor 2
hoofdwasschingen
met gratis haarw.

15c

Pakje voor 6
hoofdwasschingen
met gratis haarw.

40c

Verkrijgbaar bij alle Drogisten, Parfumeriezaken en Kappers

N.V. J. HENIGER JR

Kipstraat hoek Pannekoekstraat

Groote sortering ruige Wolhoeden . . . f 2.50

VOOR ELK Z'N KEUS

N.V. J. HENIGER JR

Gr. Hilledijk hoek H. Croesinckstraat

Groote sortering Hüchel Velourhoeden vanaf f 5.50

KOOPT BIJ VAKSMEDEN!
HET IS UW VOORDEEL!!

Onder volle garantie en vakkundige plaatsing leveren wij
HAARDEN met onafbrandbare lak vanaf f 57.50
HAARDKACHELS, het nieuwste, in alle kleuren - 32.50
HUISHOUDKACHELS, zwart, prima fabrikaat - 14.50
Ter gelegenheid van ons 30-jarig bestaan
FRAAIE SOUVENIRS

F. G. HOLTHUIZEN
N. MARKT 12 - TEL. 10272 - ROTTERDAM

KUNSTGEBITTEN
f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

MENGELKAMP'S
houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak be-
staat 32 jaar, dus
een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let
op den naam
MENGELKAMP

BON recht gevend op 2 plaatsen in het
CITY-THEATER

Hoogstraat 136-140 - Telefoon 57188

tegen halve prijzen, op alle matinee's met een minimum van 20 ct.
en op de avondvoorstellingen van Dinsdag, Woensdag, Donderdag
en Vrijdag met een minimum van 30 ct. per persoon.
Van Vrijdag 7 t/m. Donderdag 13 October 1932
het buitengewone en spannende filmwerk:

MITTERNACHTSLIEBE
met HANS ADALBERT VON SCHLETTOW.

Prima verzorgd voorprogramma. Toegang 18 jaar.

DE OPLOSSING
IS GEVONDEN

GEEN
KARKASSEN
MEER

HUISLIJT

Fijnhoufhandel

J. C. CH. GLEIJM

Zaagmolenstraat 179 a - 177 a - Rotterdam

Telefoon 40206

U wilt maken . . .

Ik lever u, desgewenscht op maat ge-
zaagd eikenhout, beukenhout, mahoniehout, notenhout, satijnnotenhout
(voor houtsnijwerk), coromandelhout enz. — Eiken-, elzen-, grenen-,
occum-, berken, noten- en coromandel triplex, per plaat of op maat.
Ruime sortering lijsten goud, zilver, eiken enz.; hebt u mooie platen,
etsen of foto's, maakt dan zelf uw lijsten. Ik lever ze u desgewenscht
op maat verstek gezaagd.

Groote sortering teekeningen en gereedschap voor houtsnijwerk en
figuurzaagwerk, perenhout, ahornhout enz. enz.

Catalogus voor houtsnijwerk, figuurzaagwerk en gereedschappen
(64 bladzijden) f 0.65

Vraagt
"UNICO"
wasbells
bestand tegen
waterspaten!

1 fleschje 100 gr. f.	0.25
3 ons busje	0.35
6 " " " " " "	0.60
1 K.G. met bus -	0.85
5 " " " " " "	3.25
25 " " " " " "	15.-

in kleuren licht, middel,
donker, antiek en zwart

Stopwas in

Doosje met compleet houtsnijgereedschap
en handleiding f 2.50

Coromandel knoppen, grepen, pegels, ver-
sieringen, coromandelfineer enz.

No. 50, 51. SALONLAMP
(achtkant) afm. 64 x 46 cM.
Teekeningen 50 cent per stel

alle kleuren

Ovale en ronde tafellampen
Vraagt prijs!

Meubelbeslag in koper, kunsthoorn,
brons en nieuw
zilver kleur

Stoelzittingen, geel,
noten en imitatie
rietmat

No. 52, 53, 54
SCHEMERLAMP
(achtkant) afm. 190 x 62 cM.
Teekeningen 60 cent per stel

Winkel
en magazijnen
geopend tot
8 uur
des Zaterdags
tot
10 uur

No. 48, 49. SALONLAMP
(zeskant) afm. 62 x 44 cM.
Teekeningen 50 cent per stel

DE HOOGEC

Met gevoel zingen is niet voldoende voor een zangeres of zanger; het is niet genoeg dat de heldin van de opera „haar heele ziel in haar zang legt“, zooals men altijd leest. Het lichaam heeft er evenveel mee te maken als de ziel. Of men lang, rijzig of kort is, of men flinke schouders heeft of niet, een ronden schedel, een ovaal of rond gezicht, een langen hals, of men mager of gezet is, dat alles heeft invloed op de stem. Zoodra men dat ontdekte

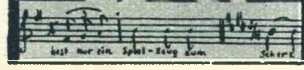
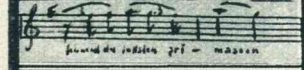
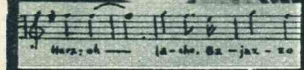
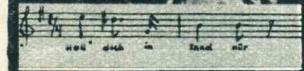
Een eigenaardige zangles in het Instituut voor toegepaste Zang-fysiologie. Dr. Nadalovitch, de leider, helpt een bariton om den hoogsten toon te halen, die hij volgens de wetenschap halen kan.

Als de vorm niet geschikt is voor een bepaalden toon, wordt dat lichaamsdeel tijdens de les in den vereischten vorm gebracht.

of meende te ontdekken, is er natuurlijk een school met een geleerden naam in het buitenland opgericht, het Instituut voor toegepaste Zang-fysiologie. Daar wordt beklopt en betast en onderzocht of men in de spreekkamer van een dokter is, de bouw van lichaam en alle ledematen nauwkeurig onderzocht en geregistreerd, en daarmede de ademhalingstechniek wetenschappelijk uitgerekend en vastgesteld, waarna de dames en heeren den uitslag hooren, of zij de hooge C kunnen halen of niet, hoe hoog of hoe laag de stem reikt. Op grond van dat onderzoek van neus, schouders, Adamsappel enz. begint dan de opleiding van den candidaat. Misschien let men er ook nog 'n beetje op, of de leerlinge of leerling ook aanleg heeft.

De directeur van het Instituut zingt voor.

Om lichaamshouding, werking van ledematen, enz. later duidelijk te kunnen demonstreeren, wordt van sommige lessen een film gemaakt.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat een rechter deze week een verdachte toevoegde : „Uw mede-beklaagde legt op vele punten andere verklaringen af dan u”, waarop de aangesprokene spontaan antwoordde : „Maar die liegt ook, vergeet dat niet, mijnheer de rechter !”

Uit Goes vernamen wij, dat in een reclame-optocht een leeuw op een wagen werd rondgevoerd. Speciale beveiligingsmaatregelen waren getroffen, doch vrijwel overbodig, want in de buurt van het abattoir begon het beest tot groote verbazing van het publiek te... blaten.

De conclusie, dat deze koning der dieren nauwer verwant was aan schapenkaas dan aan leeuwendeel, lag toen voor de hand.

Men seint ons uit Ierseke, dat men daar begonnen is met het knippen van mosselen. Zeventig personen vinden bij nu reeds werk.

Men begrijpt, dat de malaise onder barbiers en kappers plotseling tot het verleden is gaan behooren.

Op een vergadering te Vlissingen van een vereeniginkje is het rumoerig toegegaan. De voorzitter hamerde als een hoefsmid, doch liefelijkheden als „ezel” en „uilsuiken” waren niet van de lucht.

„Jij bent de grootste stommeling, dien ik ooit gezien heb,” riep iemand zijn buurman toe, juist op 't oogenblik dat de president kans zag de orde te herstellen.

„Mijnheer !” riep hierop de president, „u schijnt te vergeten, dat ik hier ook nog zit !”

De Zeeuwsche suikerfabrieken zullen voortaan niet meer door beambten maar door particulieren bewaakt worden. De toelage zal 'n paar gulden per dag bedragen. Onder de toegestroomde gegadigden bevinden zich, naar men ons bericht, vele kapitaalcrachten. Men verbaast zich hierover. Zeer ten onrechte. De rijke menschen hebben de laatste tijden zulke onzoele klappen gekregen, dat een gesuikerde toelage wel waardeerd moet worden door hen !

In Zeeuwsch-Vlaanderen heeft men enkele muziekkorpsen, die den eigenaardigen naam dragen van „Eikels worden boomen”. Om er een meer muzikaal tintje aan te geven, wordt overwogen dien naam te veranderen in „De geschudde noteboom”.

Een schoolopziener, die in het land van Cadzand den nationale-onafhankelijkheidszin der jeugd wilde prikkelen, vroeg voor een klas met frissche jongens, wat of het tegenovergestelde van vrij was.

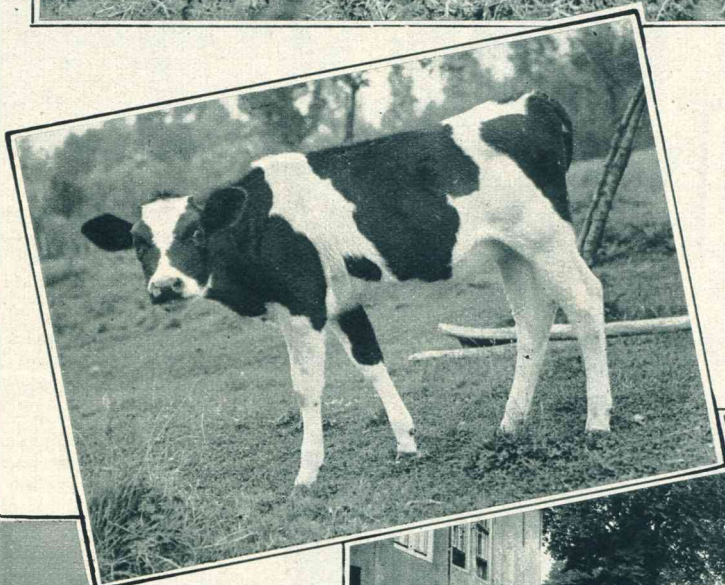
Eenstemmig riep de hoop des vaderlands : „Bezet, mijnheer !”

De raad van 's Heer Abtskerke heeft flinke bedragen uitgetrokken voor het teren van diverse dorpswegen. Een der vroede vaders drong op spoed aan. Hij had iets hooren verluiden van 'n verteringsbelasting die op komst is, en zag zijn gemeente daar liever niet onder vallen !

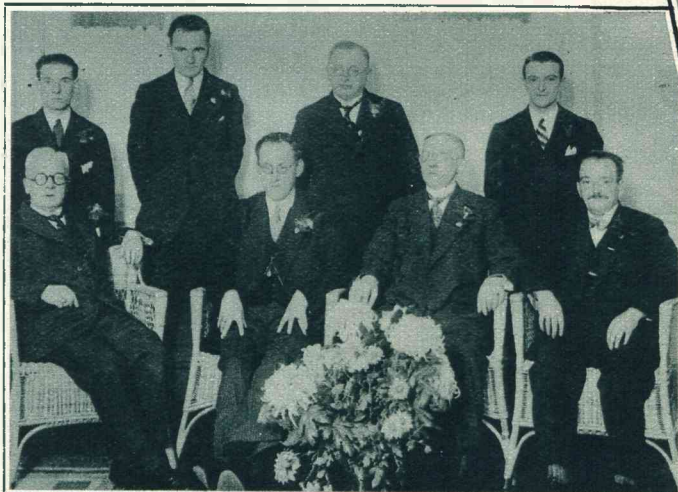
Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren !

Als 't herfst is. Aardappeloogst op Walcheren

Zeeuwsch Nieuws

Als 't herfst is. 't Wordt mij wel wat te koud in de wei."

De Vlissingsche Kappersbond heeft op Maandag 3 Oct. zijn 25-jarig jubileum feestelijk gevierd. Groep van bestuur en feestcomité, dat in Brittania recipieerde.

Stratenreparatie te Middelburg.

Leden met hun dames van den Vlissingschen Kappersbond poseeren bij gelegenheid van het 25-jarig jubileum voor ons blad.

Een altijd belangrijke gebeurtenis voor de jeugd van Oudelande.

Op Woensdag 28 Sept. hebben J. Lieveense en P. Marijs hun 55-jarige echtvereniging herdacht Foto v.h. nog krasse Oost Souburgsche echtbaar.

Op Woensdag 28 en Donderdag 29 September hebben op de militaire schietbanen te West-Souburg schietwedstrijden plaats gehad van het Zeeuwsch Verbond van den Bijzonderen Vrijwilligen Landstorm, waarvoor uit de geheele provincie groote belangstelling bestond. Woensdag bracht generaal Duymaer van Twist 'n bezoek bij de schietwedstrijden. Bij aankomst van het gezelschap maakten we deze foto.

De deelnemers van de schietwedstrijden poseeren gedeeltelijk te midden van autoriteiten.

Voddentaxatie te Middelburg.

Als de bietencampagne begint in Zeeuwsch-Vlaanderen.

De „spes patriae” van 's Heerenhoek komt uit school.

De heer P. Adriaanse bode-kamerbewaarder ter Provinciale Griffie en concierge van de Abdijgebouwen te Middelburg, heeft tegen 1 Nov., na 'n 44-jarige ambtsperiode, als zoodanig ontslag aangevraagd. Foto van de rondom het provinciaal bestuur bekende persoonlijkheid, die de heer Adriaanse was.

Begeleid door den heer Laernoës, wethouder, en burgemeester Van Woelderen verlaat generaal Duymaer van Twist het terrein.

Bie ons op 't durp

'k E zò al is 'edocht, 'oe mot dā noe wè weze, à je in een vremd land zit, zò mae glad alleenig, en je dienk dan is terug an je durpje, wae je misschien nooit mi vrom komt. Dā mot toech wè een aorig 'evoel weze, ee? En daevoe docht ik noe eigelijk, je schrief noe wè alied over 't durp, Pier, mae je mos noe toech eigelijk ok is zò schrieve uut den tied toen à al die menschen die noe in den vremde bin, 'ier waere. 'k Mo je zegge, 'k bin d'r an'ekomme deur die Juffrou uut Indië die mien een brief schreef. Ja, 'k è je nie alles 'ezeid, wat à 'eur schreef, wan dā gae noe nie an, mae je kunt er je natte vienger op legge, dā ze 't geimwee 'ad. Kiek is 'ier, Pier, schreef ze zò, je mò nie dienke dat niks is, à je gin lekkenen bleik mir achter j'n uus 'eit, alleenig mae zò'n 'of mie allerleije vuulte, wae je nie in durf komme voe de slangen en zukken aekeliken goed. Je mò nie dienke dat niks is, à je s'aeves voe j'n uus staet, en t's zò mae op slag doenker. En dan 'oor je die nikkers spele op zò'n dienke, afijn, je wor t'r aekelik van, en dan 'oorden ik toech liever Flup van Bas, à t'n s'aeves op d'n 'ammonika speelden. J'ei 'ier niks, glad niks, t's is een apeland, dat zeg ik joe noe is.

Afijn, dā schreef 'eur noe, en t's is waer, en 'k à 't alied wè 'edocht. Je mò begriep, dā 'k s'nachts nogā is drome, en dan droom ik alied van zò'n land mie iesselijke beesten.

O ja, Juffrou, je mò mae dienke, bie ons op 't durp is 't ok nie alles, wou 't nie. Noe è m'n pas de wienkelweken g'ad, en wae dat noe voe deugt, weet gin mensch. Nee, wā mot dat noe op een durp, wae je mae een paar wienkels 'eit? D'r is 'eel wat om te doen 'ewist, dā kan 'k je wè vertelle, en ik doch zò noe en dan: 'k wou dā 'k mae in Indië zat, dan was ik van 't gemiet of, kiek!

Ik wil ik mae zegge, j'eit overā wat. Mae vroeger, ik weet ik nog zò goed as gistere, dā Kreel van El tegen de waterleidieng was, wan dā was tegen Gods gebod, zee t'n. Ie woonden op 't durp, en d'r was verplichte aansluiting in de kom van de gemeente, dā's waer. En 'um most ook anslute, of t'n wou of te nie. Mae Kreel was nie mis. Ie liet z'n 'uus in de steek, en bouwden achter in z'n 'of een nieuw 'uus, en dat lag net buten de kom, en toen 'oefden 'n gin waeterleidieng te nemen.

Ja, dā ku je noe van zegge wā je wil, mae zò'n vint wist toech mae wat of t'n wou, en dā's toech 'eel wat anders as tegeswoordig.

Noe è de menschen nie vee principes mi, ze vinden 't à lank à goed à de zaeken meseeren, en de rest, o mae! Een groote bek opzette, net à de kommenisten bie de openieng van de Kaemer. Ik vraege wā je dāe noe toech an 'eit.

Nee, den ouwen tied, Juffrou, dāe kunne wulder van meepraete. Ik weet ik nog goed. dā d'eeste stoomfiets op 't durp kwam. M'ā toen den ouwen Vogelaer as burgemeester, en die kwam elke merge oin een ure of tien op 't raed'uus, en omdat t'n à een ouwe man was, gieng t'n alied een bitje zitte slaape, wan d'r was toech nie vee te doen.

Afijn, d'r komt dāe zò'n stoomfiets, en die diengen maekten toen nog een leven dat 't nie om uut t'ouwen was, en net voe 't raed'uus 'ieuw 't dieng stille, mae de vin, die t'r op zat, liet t'n mae roenke. Afijn, de burgemeester wor wakker, en 'um is kwaed dā t'n uut z'n slaap is g'aele, en te keere gae, en de veldwachter, en persesverbaal. En 'um zee: D'r kom nooit van z'n leven mir zò'n dienke bie mien op 't durp, ammen 't leven, dāe!

Mā ja, dā gieng toech nie, dā begriep je. O ja, die ouwen tied, dāe zou ik je nog wat van kunne vertelle, dā's waer.

Mae lae m'n 't noe mae bie den nieuwen 'ouwe, dā's toech beter.

Kwa, mae 'k schee d'r uut ok, 't is wee een kantje, 'k zā verentig nog een echte schriefer worre. Allee, de groefnisse,

PIER VAN 'T HOF

Geoffry — Mijn Echtgenoot

Een juweel van een boek, een roman waarin liefde en haat om den voorrang strijden, 'n echte Moberly! U kent de werken van Moberly toch, nietwaar? De schrijver van onze succes-boeken. „De roman van een dokter,” „Als de appelboomen bloeien” en „Verworven geluk.” Welnu, we zeggen werkelijk niet te veel als we dezen roman een succes voorspellen minstens even groot als indertijd de genoemde boeken mochten verwerven. Het is daarom dat wij een ieder die met dit nieuwe werk wil kennis maken dringend aanraden ten spoedigste een exemplaar aan te schaffen bij den bezorger of agent van dit weekblad die **verplicht** is u onze premieboeken aan te bieden. U weet het, ingenaaid kosten deze boeken slechts 17½ cent, in luxe-prachtband 70 cent. Toezending per post geschiedt na ontvangst van postwissel, groot resp. 22½ of 80 cent. In dezen roman bevindt zich 'n prijsvraag, waaraan vele prijzen verbonden zijn.

EEN KUS — EN EEN KLAP

Die oude tante heeft je dus toch te pakken gekregen? Deze woorden, op zachten, spottenden toon tot mij gesproken, deden mij verschrikt opspringen. Ik keek in het gelaat van mijn vroegeren vriend. Ik had werkelijk niet gedacht, dat zijn knap gezicht zulk een onaangename uitdrukking kon hebben.

„Die oude tante en je lieve voogd trachten aan onze gezellige uitstapjes een einde te maken,” vervolgde hij met een spotlach, toen ik op zijn eerste opmerking niet antwoordde, „en jij schijnt 'n vriend met het grootste gemak te kunnen verloochenen.”

„Dat is niet waar,” antwoordde ik verontwaardigd. „Ik verloochenen geen vriend, maar ik ben ook niet van plan aan mijn voogd ongehoorzaam te zijn. Toen mijn vader mij aan zijn zorgen toevertrouwde, hield dit tevens in, dat ik zou doen wat hij wenschte.”

„Wat een model-pleegdochter ben jij,” zei Douglas schouderophalend. „Ben je van plan je altijd zoo te laten leiden door zoo'n uitgedroogden voogd?”

„Ja, altijd,” zei ik vastbesloten en boos. „Vader zou mij niet aan zijn zorg hebben overgelaten, als hij er niet van overtuigd was, dat hij een verstandig man voorhad. En er is volgens mijn meening geen reden, dat jij daar zoo boos om moet zijn.”

„O, neen?” Douglas lachte en kwam dichtbij mij staan. Tot op dat oogenblik was de afstand tusschen ons minstens eenige meters geweest. „Er bestaat alle reden toe om boos te zijn,” zei hij met schorre stem, terwijl hij zijn hand op mijn schouder legde, waarop ik niet aarzelde mij zoo spoedig mogelijk van zijn greep te bevrijden. „Je schijnt maar niet in te zien, dat ik — dat ik —” Hij zweeg plotseling.

„Nu — dat je —?” vroeg ik, hem koel aanziend.

„Dat — dat ik je gezelschap zoo op prijs stelde,” eindigde hij, zeer onbeholpen naar ik meende. De spotlach was van zijn gelaat verdwenen en zijn blik was niet meer zoo boos.

„Het is niet mijn bedoeling, onze vriendschap geheel te verbreken,” zei ik, eveneens wat milder gestemd, nu ik zag, dat zijn boosheid verminderde. „Waarom zou ik daar van afzien? Doch Mr. Mordaunt heeft gezegd, dat hij niet wil hebben, dat

ik nog verder met jou zulke lange wandelingen en zwerftochten onderneem.”

„Aha,” gromde Douglas. „Je voogd is net zoo'n oude vrouw als die bemoeial van een predikantsvrouw en zij zullen er te zamen wel in slagen om van jou ook een oude vrouw te maken. Ik heb nog nooit in mijn leven zulken onzin gehoord.” Na deze heftige woorden bleef hij enkele seconden zwijgend voor zich uit staren.

„Geef je niet een beetje om mij, Diana?” riep hij plotseling uit en hij greep, tot mijn groote verwondering en ontsteltenis, mijn hand zóó stevig vast, dat het mij pijn deed.

Ik rukte mijn hand los en stampvoette. Misschien was er op dat moment nog geen voldoende reden om zoo driftig te stampvoeten, doch zijn woorden, zijn gelaatsuitdrukking en de onverklaarbare angst van mijzelf hadden mij in een prikkelbaren toestand gebracht.

„Ik wou maar, dat je ophield met dien onzin uit te kramen,” riep ik ongeduldig uit. „Ik kan het niet verdragen, op een dergelijke wijze door jou te worden toegesproken. Als je gewoon verstandig praat, mag ik je wel lijden — doch als je blijft voortgaan met van die onzinnige dingen tegen mij te zeggen, haat ik je bijna.”

„Wat zeg je daar,” riep Douglas woedend uit, „durf je nog nuffig te zijn ook? Een en ander schijnt voor jou aanleiding te zijn geweest om je iets te gaan verbeelden.”

In het eerst drong de brutaliteit van zijn woorden niet tot mij door, doch toen dit wel het geval was, steeg het bloed mij naar de wangen.

„Ik verbeeld mij niets,” beet ik terug, „en je hebt niet het minste recht om op een dergelijke wijze tot mij te spreken. Ik ben een heel gewoon meisje en wensch zooiets van jou niet te hooren.”

Douglas lachte ongelooft.

„Ik heb anders nog nooit zoo'n meisje als jij bent ontmoet,” zei hij. „Den eenen keer doe je aardig en vriendelijk en schijn je volkomen te begrijpen, wat iemand bezielt, en den anderen keer blaf je van je af, als iemand ook maar de minste genegenheid toont.”

„Ik wil niet, dat er genegenheid ten opzichte van mij wordt getoond,” zei ik, terwijl ik eenige passen achterwaarts deed voor mijn al te opgewonden vriend. „Van genegenheid en teederheid moet ik juist het minste hebben. Ik word er zoo akelig van.” Dezen laatsten zin sprak ik met zooveel nadruk uit, dat Douglas er zeer verwonderd over scheen te zijn. Hij keek mij tenminste met groote oogen aan en zei opgewonden:

„Wat jij voor iemand bent, is mij een raadsel. Je bent in staat, iemand tot het uiterste te drijven. Je moet begrijpen: als je kijkt zooals — zooals nu,” barstte hij uit, „maak je een man waanzinnig.”

„Ik weet niet, wat je bedoelt,” zei ik aarzelend, want zijn hartstochtelijke woorden en glinsterende oogen vervulden mij met grooten angst. „Alleen zou ik wel graag willen, dat je nu wegging. Mr. Mordaunt heeft mij gevraagd, niet verder met je om te gaan, en ik geloof, dat de manier, waarop wij beiden hier praten, evenmin zijn goedkeuring zal kunnen wegdragen.”

„Houd in vredesnaam op met voortdurend den

naam van 'n man te noemen,” riep hij uit, plotseling eenige stappen naar voren doende, terwijl hij mij bij de schouders greep en zijn hoofd naar mij toeboog. „Ik zeg je, dat ik dien vent haat. Ik haat hem en heb hem door.”

„Wat bedoel je met dat „ik heb hem door?” vroeg ik, terwijl ik tevergeefs probeerde uit zijn greep los te komen. „Mr. Mordaunt is zoo oprecht als iemand slechts zijn kan en hij is er de man niet naar om op slinksche wijze iets te doen — indien je dat tenminste bedoelt met je „ik heb hem door.”

Douglas lachte mij brutaalweg uit.

„Op slinksche wijze? Denk je van niet?” zei hij. „Nu ik kan je wel zeggen, dat het er hem om te doen is een respectabelen jongen man zoo ver mogelijk verwijderd te houden, teneinde zich zonder moeite je geld te kunnen toeëigenen. Ik heb dien kerel nooit vertrouwd.”

De kleur op mijn gelaat verdween. Ik werd bleek van verontwaardiging en kon in het eerst geen woord uittbrengen. Toen wist ik mij met een krachtigen ruk wederom van Douglas' greep te bevrijden en woedend riep ik uit:

„Hoe durf je zooiets te zeggen? Hoe durf je Mr. Mordaunt op een dergelijke wijze te beschuldigen? Hij was een vriend van mijn vader; hij zal niet bij hem opkomen mij te bedriegen. Bovendien bezit ik zoo goed als niets.”

„Daar ben ik niet zoo geheel zeker van,” antwoordde Douglas langzaam op sarcastischen toon en met een eigenaardigen glimlach om zijn lippen, „ik zeg je, dat ik mijn vermoedens heb.”

Ik geloof ook niet, dat hij een vriend van je vader was. Dat heele gevalletje is niets anders dan een doorgestoken kaart.”

Hoewel de angst mij de keel bijna dichtsnoerde, was ik in staat mijzelf toch in zooverre te overwinnen, dat ik zei:

„Ik begrijp ook niet, wat je bedoelt met een doorgestoken kaart. Mr. Mordaunt was een vriend van mijn vader en is nu mijn voogd. Ik zal alleen datgene doen, wat hij van mij verlangt. En jou wil ik liever nooit meer zien, zoodat je geen moeite meer behoeft te doen mij te ontmoeten. Ik haat je — ik haat je.”

„Jij brutale, kleine kat,” was zijn vreemd antwoord tusschen opeengeklemden tanden. „Er zal een dag komen, waarop ik je zal leeren mij niet te haten; een dag, waarop ik je zal leeren iets om mij te geven — heb je begrepen? Weet je dan niet, dat ik gek op je ben?”

„Neen,” zei ik zenuwachtig, terwijl ik tevergeefs trachtte een gelegenheid te vinden om hem voorbij te komen. Bevreemd zag ik in zijn vertrokken gelaat met de glinsterende oogen. „Laat mij gaan. Je — je maakt mij bang.”

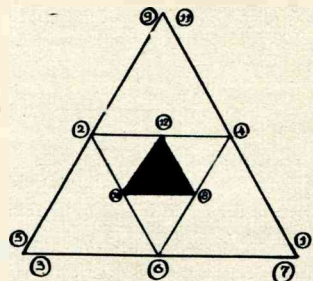
„O ja, maak ik je bang? Jou bang maken — terwijl ik je liefheb,” en in een ondeelbaar oogenblik had hij zijn armen om mij heen geslagen en hield mij zóó stevig vast, dat al mijn pogingen om los te komen mislukten. „Kun je begrijpen, dat ik je liefheb?” herhaalde hij, zijn gelaat dicht bij het mijne. Tevens had hij onder het spreken van deze woorden eenige brandende kussen op mijn wangen gedrukt. Er werd in mij een gevoel van afkeer en minachting gewekt.

Hoe het mij gelukte, is mij tot op den huidigen dag een raadsel gebleven, doch ik slaagde er in, een van mijn handen te bevrijden en hiermee gaf ik het gelaat, dat zich over mij had gebogen, een hevigen slag.

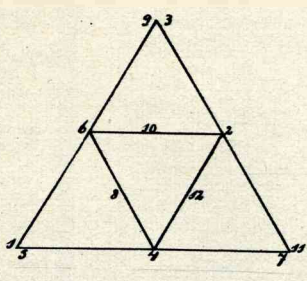
De uitslag van de Prijsvraag uit het Boek: „Een Meisje uit Duizenden”

Gevolg gevende aan het verzoek van de Administratie der „Hollandische Bibliotheek”, publiceeren wij hier den uitslag van de „cijferprijsvraag” voorkomende in den roman „Een meisje uit duizenden”.

De juiste oplossing ziet er aldus uit:

Evenwel zijn er nog andere goede oplossingen mogelijk, b.v.

Wij hebben allen, die, op welke wijze dan ook, een goede oplossing hebben ingezonden, een kans gegeven. Het lot heeft als prijswinnaars aangewezen de volgende dames en heeren:

M. v. d. ESSCHERT, ORANJESTRAAT 2, APELDOORN, wien de

Hoofdprijs, een Wand-boekenrek,

ten deel valt, en Th. Toorens, Cliviastraat 12, Zwolle; R. v. d. Veer, Dunklerstraat 16, Den Haag; G. Verheijden, Plankstraat 7, Maastricht; J. Almekinders p/a Dr. A. Danker, Sandeestraat B 96, Ierseke; H. Koppenberg, Jan Evertsenstraat 115 III, Amsterdam (W.); Mej. B. Hurkmans, Kleiweg, Oosterhout (N.B.); L. de Voogd, St. Radboudstraat 15, Amersfoort; Mej. D. de Groot, Albrechtsweg 58, Hengelo (O.); F. Pestman, v. Rooyenstraat 127, Hoogezand (Gr.); T. Kempers, Patrimonium A 621, Eibergen (Gld.); Mej. J. Asselman, Doolhof 20, Den Helder; M. den Braber, v. Egmondkade 44, Zuilen (U.); C. Buzink, Ploegstraat 171, Ginneken (N.-Br.); J. Hobbél, Zandpad 232 B, Middelharnis; J. Nieskens, Nieuwstraat, Neeritter (L.); Mej. E. Meijer, Koninginnelaan 23, Groningen; C. Jonker, Anreepersstraat 10, Assen (Dr.); A. v. Dijken, Gemeentehuis, Herveld; G. Westra, Noordkade 78, Drachten; G. de Jong, Lombokstraat 22, Leeuwarden, die allen een geldprijs, zijnde f 2.50, als prijs ontvangen.

De prijzen worden dezer dagen aan de bovenstaande adressen toegezonden.

Een belangrijke wedstrijd tusschen Zeelandia en Goes. De Middelburgsche ploeg, welke haar Goesche tegenstanders met 'n groote nederlaag naar huis terugzond.

Goes 1 moest Zondag te Middelburg met sprekende cijfers de meerderheid van Zeelandia erkennen.

ZEEUWSCHE SPORT

De eerste nederlaag, welke Middelburg in de eerste klasse leed, werd nog eenigszins goedgepraat, door te wijzen op den grooten sprong van tweede naar eerste klasse, planken-koorts en wat men zooal meer ter verontschuldiging kan naar voren brengen bij een verloren wedstrijd. De tweede nederlaag tegen P.S.V. was niet al te groot en het vertoonde spel was bemoeiigend. Willem II heeft op afdoende wijze aangetoond, hoe sterk de nieuwe eerste klasser is. Na zelf twee wedstrijden te hebben verloren, verpletterde Willem II Middelburg met 8—2. Toevallig waren wij getuige van dit ontmoeten in Tilburg. Middelburg lag totaal uit elkaar, geen draad verband zat er in. Van begin tot eind was het een meer dan droevige vertooning. En toch kunnen wij niet zeggen, dat Willem II ook zoo best speelde, integendeel, wij verwachten, dat deze ploeg zich tot het uiterste zal moeten inspannen om niet evengoed als Middelburg in de onderste gelederen terecht te komen.

Vlissingen liet weer een veer op eigen veld door gelijk te spelen tegen R.B.C. Ook Vlissingen gaat nog niet in de goede richting, als wij het in dezen wedstrijd vertoonde spel als totaal onvoldoende 2e klasse spel hooren betitelen. Niettemin is het eerste puntje binnen, waarop er ongetwijfeld meerdere zullen volgen. Alleen moet er dan speciaal in den aanval nog wat meer doorgezet worden. Terneuzen gaat voort op het pad der overwinning en pikte twee puntjes weg op Brabantschen grond, door Alliance, dat een zwakken indruk maakt, te verslaan. Terneuzen gaat zich onder de sterkste

scharen en wie van de 2e klassers de Schelde over gaat, denke niet met weinig moeite een overwinning te kunnen behalen.

In een zeer slecht gespeelden wedstrijd van den kant der verliezers heeft Vlissingen 2 over de Middelburg-reserves gezegevierd. Een uitslag, welken wij vorige week voorspelden. Terneuzen 2 moest het tegen De Zeeuwen, die zich hersteld schijnen te hebben, afleggen, zij het met niet al te groote cijfers. Axel kon de Zeelandianen wel

Vlissingen in den aanval. Spelkies uit den Zondag j.l. gespeelden wedstrijd tegen R.B.C. welke in 'n gelijk spel eindigde.

aan en versloeg dezen met 3-1, weer een uitslag, die voor de groen-zwarten niet ontmoedigend behoeft te zijn, vooral niet als men weet, dat Axel thuis niet voor de poes is. Sinoto en Zierikzee deden het beste, wat zij doen konden om goede vrienden te blijven. Eerlijk hebben zij de puntjes gedeeld. Het is 'n uitslag, welke den aanhang van beide partijen niet zal bevredigen, doch misschien als de beste te beschouwen is, omdat zij de gemoederen niet al te erg verhit.

De groote verrassing is wel de geduchte nederlaag van Goes, dat door Zeelandia huistoe gestuurd werd met 'n 8—2 nederlaag. Een overwinning voor de

Volgenden Zondag komt M.V.V. de groen-witte Middelburgers bekampen. Zullen de Maas-trichtaren wraak nemen voor de tegen N.A.C. geleden nederlaag of zullen de Middelburgers over de depressie heen zijn en nu eens hun volle kracht toonen? Het is te hopen. Vlissingen krijgt een kwade reis naar DOSKO en zal daar ongetwijfeld niet tot een overwinning komen.

De Zeeuwen krijgen Hulst op bezoek en als zij de tanden op elkaar zetten kunnen de puntjes gedeeld worden. Zeelandia 2 krijgt Vlissingen 2 te bekampen. De uitslag behoeft niet twijfelachtig te zijn. Sassche Boys en Axel bekampen elkaar in Sas van Gent. Wij houden het op Axel, al is het moeilijk dit vol te houden als men weet, dat deze wedstrijd als een plaatselijke ontmoeting te beschouwen is. Zierikzee krijgt DOSKO 2 thuis en moet in staat geacht worden te winnen. Goes zal met Hansweert niet al te veel moeite hebben, terwijl Nieuw Borgvliet ongetwijfeld aan het langste eind trekt tegen Mevo 2.

Vlissingen en R.B.C. spelen gelijk (2—2). Spelmoment tijdens een hoekschop op 't Vlissingische doel. Keeper Kats in actie.

De foto op pag. 2 werd genomen in den koker van de werklift (van beneden af) in den grootsten gashouder van Engeland, die 108 M. hoog is.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

Natuurlijk," zei ik, „heeft niemand het recht, de schuldigen van alle straf vrij te spreken, en zelfs als men daartoe geneigd zou zijn, is de bestraffing van de schuldigen dikwijls de eenige weg om de onschuldigen van alle blaam te zuiveren. Neem bijvoorbeeld uw geval. De persoon, wiens getuigenis u van alle verdenking ontheft, die in Dr. Marshall's spreekkamer was van ruim elf uur tot tien minuten vóór half één, is, naar mijn overtuiging, volkomen onschuldig, maar die meening is met geen mogelijkheid te bewijzen tenzij de ware schuldige ontdekt wordt."

Hij keek me plotseling doordringend aan. „U zegt, dat er iemand onafgebroken in Dr. Marshall's spreekkamer was van even over elfven tot tien minuten vóór half één. Op het eerstgenoemde oogenblik was de dokter nog in leven; op het laatste was hij dood."

„Nee," zei ik. „Pas tien minuten nadat de persoon in kwestie was weggegaan, ging zuster Jerome naar de spreekkamer en vond den dokter dood. We moeten het geheim van die tien minuten nog steeds oplossen."

Armstrong deed zijn mond open alsof hij iets wilde gaan zeggen, maar hij bedacht zich, en keerde zich met een ruk van de tralies af. Hij scheen iets te verzwijgen, iets van gewicht, dat hij me had kunnen meedeelen. Ik wachtte zwijgend tot hij weer iets zeggen zou.

„Mag ik u eens iets voorstellen?" vroeg hij tenslotte. „Gaat u naar het Grosvenor en zoekt u Dr. Adams eens op. Hij heeft iets gedaan, dat ik niet deed: hij heeft Dr. Marshall's lijk nauwkeurig onderzocht, toen hij om vijf minuten over half één naar beneden werd geroepen. Hij zal u mogelijk van dienst kunnen zijn."

Er luidde een bel, die het einde van den bezoektijd te kennen moest geven. Nogmaals stak ik hem door de tralies mijn hand toe.

„Tot ziens, dokter," zei ik. „Ik hoop van harte, dat we onze kennismaking onder aangenamer omstandigheden zullen hernieuwen."

„Tot ziens," herhaalde hij, maar hij scheen me slechts noodgedwongen te laten vertrekken. „Nog één vraag," zei hij. „Weet mevrouw Marshall al wat u me daarjuist verteld hebt?"

„Ja," zei ik, „aan haar heb ik het 't allereerst verteld."

Ik verliet de gevangenis met het aangename gevoel, dat ik tenminste eindelijk iets nuttigs had uitgericht. Dr. Armstrong's raad, zijn collega Adams eens te gaan opzoeken, was bovendien nog zoo kwaad niet. Ik had er eigenlijk zelf al aan moeten denken.

Ik besloot er geen gras over te laten groeien, en stapte meteen naar het Grosvenor. Maar het bleek te laat om hem daar nog te vinden. Hij was al naar huis. Ik informeerde dus naar zijn adres en trok hem achterna. Hier had ik meer succes.

Ik vond een grooten, forschen man, met een arendsneus en een autoritaire manier van optreden. Zijn aanvankelijke welwillendheid bekoelde zienderoogen, toen hij het doel van mijn komst had vernomen. Hij informeerde bijna grommend, wat ik hem wenschte te vragen.

„De gedachte is bij me opgekomen," zei ik, „dat u, uit den toestand, waarin u Dr. Marshall's lijk hebt aangetroffen, misschien met eenige zekerheid het uur van zijn overlijden zou kunnen afleiden."

„Niet nauwkeurig," antwoordde hij ontoeschietelijk, „daar kan geen sprake van zijn."

„U zou dus niet eens met stelligheid kunnen verklaren," hield ik aan, „dat hij gedood was, laten we zeggen, binnen de laatste tien minuten vóór u het lijk onderzocht?"

Hij staarde me aan, niet bijzonder hoffelijk.

„Tien minuten?" herhaalde hij snerpnd. „Waar hebt u 't over? Ik ben volkomen bereid te zweren, dat hij niet gedurende die laatste tien minuten gedood is, als ik u daar genoegen mee kan doen. Toen ik Marshall's lijk om vijf minuten over half één onderzocht, was hij op z'n minst een uur dood."

„Dat moet toch zeker een misverstand..." begon ik.

„Geen enkel misverstand," antwoordde hij vinnig, „behalve misschien bij lui zonder 'n greintje benul. Gaat u voor mijn part naar de Tombs en vraagt u er Armstrong naar, als het u niet kan schelen, hoeveel tijd en zooller u verknoot. Tien minuten, welzeker!"

Het was overbodig, Dr. Armstrong er nog verder naar te vragen. Ik wist van te voren al, wat zijn antwoord zou zijn. Nee, de laatste uitweg was afgesneden. Gwendolen was in de spreekkamer van den dokter gekomen tusschen elf uur en half twaalf. De dokter leefde toen nog. En om vijf minuten vóór half één was hij al een uur dood. Gwendolen had de spreekkamer niet verlaten vóór twaalf uur twintig.

Wanneer ik moest aannemen, dat al deze feiten juist waren — en het eenige, waaraan misschien nog te twifelen viel, was de betrouwbaarheid van Dr. Adams' meening — dan stond het vrijwel vast, dat het jonge meisje of den dokter vermoord had, of hem voor haar oogen had zien vermoorden. In beide gevallen was het verhaal, dat ze aan Stancliffe en mij gedaan had, een leugen van het begin tot het einde.

Ik liep door een rustige straat, die naar het station van No. 10 de ondergrondse leidde, en trachtte me te vergeefs aan deze gedachte te wennen, toen ik plotseling met een schok bleef stilstaan. Want ik had mijzelf een vraag gesteld, die mijn heele nieuwe theorie opeens belachelijk fantastisch deed schijnen.

Als Gwendolen den dokter vermoord had, of had zien vermoorden vóór vijf minuten over half twaalf, waarom ter wereld was ze dan tot tien voor half een in die spreekkamer gebleven?

's Avonds ging ik naar Jeffrey. Hij joeg een paar maal met zijn vingers door zijn haar en ging toen op de tafel zitten trommelen. Blijkbaar wist hij er evenmin raad op als ik. Toen nam hij het briefje van Stancliffe op, dat ik hem een paar minuten geleden reeds had toegeschoven, en las het nog eens over.

„Je hebt juffrouw Carr niet gezien sedert je dien avond in Flatbush afscheid van haar genomen hebt?" vroeg hij tenslotte.

Ik schudde het hoofd. „En ook niets van haar gehoord," zei ik.

„Je zegt, dat je dien man, dien zij voor Pomeroy hield, niet goed hebt kunnen opnemen?"

„Neen, ik heb zijn gezicht niet kunnen onderscheiden," antwoordde ik.

„Maar zij scheen er geen oogenblik aan te twifelen."

„En na dit briefje heb je ook niets meer gezien of gehoord van Stancliffe?"

„Hoegenaamd niets. Ik wilde, dat we hem maar hier hadden om eens met hem te kunnen overleggen. Hij is verbazend schrander."

„Ja," stemde Jeffrey toe, „ik wou het ook. Hij moet het erg druk hebben met het volgen van dat nieuwe spoor van hem. Hij zou vanmorgen voor me zijn komen poseeren, maar hij heeft het telefonisch afgezegd."

We bleven eenige oogenblikken zwijgend zitten. Toen stond hij op en schoof zijn stoel achteruit.

„Heb je ook ergens een pijp, Drew?" vroeg hij. „De mijne zijn allemaal in het atelier, en sigaretten helpen geen steek in een geval als dit. Ik moet iets hebben, waar ik op bijten kan."

„Ik weet niet, of er hier ééntje bij is, die trekt," zei ik, terwijl ik er een stelletje te voorschijn bracht, „maar je moogt 't met alle plezier probeeren."

Ik bleek gelijk gehad te hebben, wat het trekken betrof. Maar een pijp was al wat hij noodig had, en nadat hij er een had uitgezocht, die nog het meest scheen te beloven, begon hij met toewijding aan het onplezierige werkje van het schoonmaken.

„'t Is vreemd," zei ik, „wat 'n sterken invloed geuren toch altijd hebben op je herinnering — veel meer dan de indrukken van je andere zintuigen, gezicht of gehoor. De stank van die pijp brengt me die heele spreekkamer van Dr. Marshall weer voor den geest. Ik heb je al eens verteld, hoe onverdraaglijk 't daar rook naar oude, mufte tabak."

Hij knikte verstrooid.

„Juffrouw Carr had 't er ook nog over tegen Stancliffe en mij," ging ik door. „Op dien avond, toen we haar daar mee naar toe namen. Ze zei, dat dat vertrek een soort van gruwelkamer voor haar was, maar dat de reuk en niet 't gezicht ervan haar alles weer voor den geest bracht."

Hij kon onmogelijk aandachtig hebben zitten luisteren, want hij keek nu plotseling met een soort van schokje op. „Wat is dat?" vroeg hij. „Zeg dat nog eens."

„'t Is niet de moeite waard, het te herhalen."

Maar hij keek me aan met een vreemd-doordringenden blik. „Zeg het nog eens," beval hij voor den tweeden keer. „Ik wil zekerheid hebben, dat ik je goed verstaan heb."

Dus begon ik, terwijl ik me vrij belachelijk voelde, mijn kleine verhandeling over den invloed van geuren nog eens opnieuw.

Toen ik klaar was, smet hij zijn pijp neer en rukte letterlijk met twee handen aan zijn haren. Zijn oogen gloeiden als kolen.

„Wat is er met je aan de hand?" vroeg ik.

„Je wou daarstraks, dat ik een inspiratie zou krijgen. Nu, die heb ik gekregen, dat is alles."

„Drew, meende je, wat je daar zei?" vroeg hij, terwijl hij voor me bleef staan en me strak aankeek. „Meende je het werkelijk? En ben je bereid, logica en gezond verstand naar den drommel te laten loopen en den sprong in het donker te wagen? Bedenk je goed — het kan blijken, dat we vleugels hebben en het kan blijken van niet."

„Ik meende het woord voor woord," zei ik.

Hij knikte kort, wendde zich af, en begon weer door de kamer te ijsberen. Na een paar seconden bleef hij nogmaals stilstaan. „Heb je de kranten van vandaag al gelezen?" vroeg hij. „Ik heb ze nog niet gezien."

„Ja," zei ik. „Waarom?"

„Dan is het goed," zei hij, onsamenvattend genoeg. „Dan is haar nog niets overkomen."

„Aan wie?"

„Aan wie?" herhaalde hij. „Aan dat arme kind, daar moederziel alleen in Flatbush. Gwendolen Carr, als je dat beter verstaat."

„Bedoel je, dat je denkt, dat ze in eenig gevaar is?"

HET VERHAAL TOT NU TOE:

Het geheim van de spreekkamer is, dat dr. Marshall in zijn spreekkamer werd vermoord door vergif. Iedereen, die hem dien dag kwam consulteren, o.a. Gwendolen Carr en de heesche tooneelspeler Stancliffe, heeft een alibi; eveneens de als dief bekend staande Pomeroy, op wien men een robijn van den vermoorde vond. Op de zitting van den coroner rijst sterke verdenking tegen dr. Armstrong, assistent van den vermoorde; men denkt dat het vergif in den hals werd geprikt met een injectiespuitje, waarvan men een gedeelte in de spreekkamer had gevonden. — De tooneelspeler Stancliffe tracht zelf het geheim op te lossen en zuivert dr. Armstrong, omdat hij bewijst dat men zich vergist heeft over den tijd van den moord. Gwendolen Carr vertelt aan hem en aan Drew, die een vriend van den vermoorde is, dat zij op den dag van den moord dr. Marshall wilde spreken over haar verlovings met zijn zoon en dat hij haar onbeschaamd te woord stond, ofschoon hij bekend stond als een zeer beschaafd man. Drew gaat aan dr. Armstrong, die in hechtenis is, het goede nieuws van zijn aanstaande bevrijding vertellen.

„In eenig gevaar!” riep hij. „Als iemand ooit in doodsgevaar geweest is, dan is zij het vanavond.”

Nu, het viel niet te ontkennen, dat dit een „gissing” was! Of die nu 't gevolg was van een inspiratie of niet, dat moest de tijd leeren. Het verband tusschen levensgevaar voor juffrouw Carr en den stank van 'n oude pijp was in elk geval niet langs den weg der logica gelegd.

Jeffrey's opgewondenheid was heel plotseling bedaard. Hij stond op zijn horloge te kijken. „Wel, 't is pas half negen, dat is tenminste één troost,” zei hij. „Ze gaan in zulke buurten wel met de kippen op stok, maar het is toch nog niet te laat. Je hebt haar telefoonnummer, is 't niet?”

„Ja, ergens in mijn portefeuille,” zei ik, terwijl ik zenuwachtig naar het kaartje begon te zoeken. „Wat moet ik haar zeggen?”

„Zeg haar, dat ze niet naar bed moet gaan, en ook niet naar boven naar haar eigen kamer. Zeg haar, dat ze niet alleen mag zijn, in welk vertrek dan ook. Er moet voortdurend iemand bij haar blijven totdat we komen. En vertel haar maar, dat we zoo vlug komen als een auto ons maar vooruit kan brengen.”

Ik vermoed, dat ik er nog erg ongeloovig uitzag, want hij kwam naar me toe, en legde een hand op mijn schouder. „Er is heusch op 't oogenblik geen tijd voor uitleg,” zei hij. „Het is nu een kwestie van leven en dood. Deze zaak zal vanavond opgelost worden, héélemaal — het Marshall-mysterie en alles. Maar we moeten ééerst handelen, en daarna pas denken, willen we nog op tijd komen.”

Zijn ernst overtuigde me eenigszins, al deden zijn woorden 't ook niet. Het volgend oogenblik had ik mijn aansluiting.

Ik vroeg naar juffrouw Carr. „Ze is er niet,” zei de stem — een vrouwenstem — aan het andere eind van de lijn.

Ik vertelde de stem wie ik was, in de hoop, dat ze dan wat minder ontoeschietelijk zou worden. „Maar weet u dan niet, waar ze is?” vroeg de vrouw, terwijl er eenige bezorgdheid en onrust in haar stem begon door te klinken. „Ik hoopte al, dat ze naar u toe was. Ze is zoowat een uur geleden het huis uitgegaan, zonder tegen iemand een woord te zeggen. Ze is in geen dagen de deur uit geweest, en ze is eigenlijk heelemaal niet in staat om de straat op te gaan.”

„Is ze dan ziek?”

„Nee, er scheelt haar niets, behalve, dat ik bang ben, dat ze op weg is om gek te worden. Al een paar dagen schijnt ze bang te zijn om het huis uit te gaan of om alleen gelaten te worden, en 's nachts wordt ze soms gillend wakker. Maar toch schijnt haar niets bepaalds te mankeeren. Ze sprak erover, dat ze eens met u wilde praten. Daarom dacht ik, dat ze nu misschien naar u toe was gegaan.”

Mijn verdere vragen brachten niets van eenig belang aan het licht. Ik vroeg, wáár juffrouw Carr dan eigenlijk zoo bang van scheen te zijn, maar dat had de hospita blijkbaar niet kunnen achterhalen. „Ze had anders niet banger kunnen zijn, als ze verwacht had, dat ze vermoord zou worden,” voegde ze er nog opbeurend bij.

Ik voelde me ellendig, toen ik den hoorn weer op het toestel legde en me omkeerde naar Jeffrey. „Ze is weg,” zei ik schor. „Ze weten niet waar ze is. En, Jeffrey, ze zeggen, dat ze de laatste vier dagen buiten zichzelf is geweest van angst — 'n soort van angst voor den dood, denken ze. En, Jeffrey, hoe wist je het toch in vredesnaam? Hoe kon je erachter gekomen zijn? Als het een inspiratie is — je ziet, ik ben bereid, alles te gelooven — waarom kon die dan niet komen vóór het te laat was?”

Nog eer hij tijd had, te antwoorden, werd er gebeld.

„Ik hoop, dat dat Stancliffe is,” zei ik.

Doch het was Stancliffe niet, dien we in de gang vonden staan, toen ik mijn deur wijd openwierp. Maar toen we zagen wie het wél was, riepen we allebei tegelijk — Jeffrey en ik — „Goddank!” Want het was Gwendolen Carr zelf.

Ik kreeg een vagen indruk, dat de portier naast haar stond, haar ondersteunend, en dat hij 'n soort van verontschuldiging stamelde, omdat hij de dame rechtstreeks naar boven had gebracht, zonder haar eerst telefonisch aan te dienen; maar mijn toestel was zoolang in gesprek geweest, en de dame scheen haast te hebben.

Wij letten echter nauwelijks op den man; het meisje nam al onze aandacht in beslag. Ze was doodsbleeke, en er lag diezelfde verwilderde, opgejaagde uitdrukking in haar oogen, die ik er in gezien had op dien avond, toen ik haar in Flatbush kwam halen.

Ze slaagde erin, zich goed te houden zoolang 't strikt noodig was, bedankte den portier, begroette mij en stak Jeffrey de hand toe, nadat ik hen aan elkaar had voorgesteld. Maar nauwelijks was de deur dicht, en hadden we haar in een gemakkelijken stoel geïnstalleerd, of ze barstte, na een vergeefsche poging om haar zelfbeheersching te bewaren, in een radeloos snikken los.

We wisten niets beters te beginnen, dan haar rustig tot bedaren te laten komen, en toen eindelijk het snikken overging in bevend, afgebroken ademhalen, gaf Jeffrey me ongemerkt een sein, dat hij zelf het woord wenschte te voeren. Ik was maar al te blij, want ik had heusch niet geweten, wat ik eigenlijk tegen haar moest zeggen.

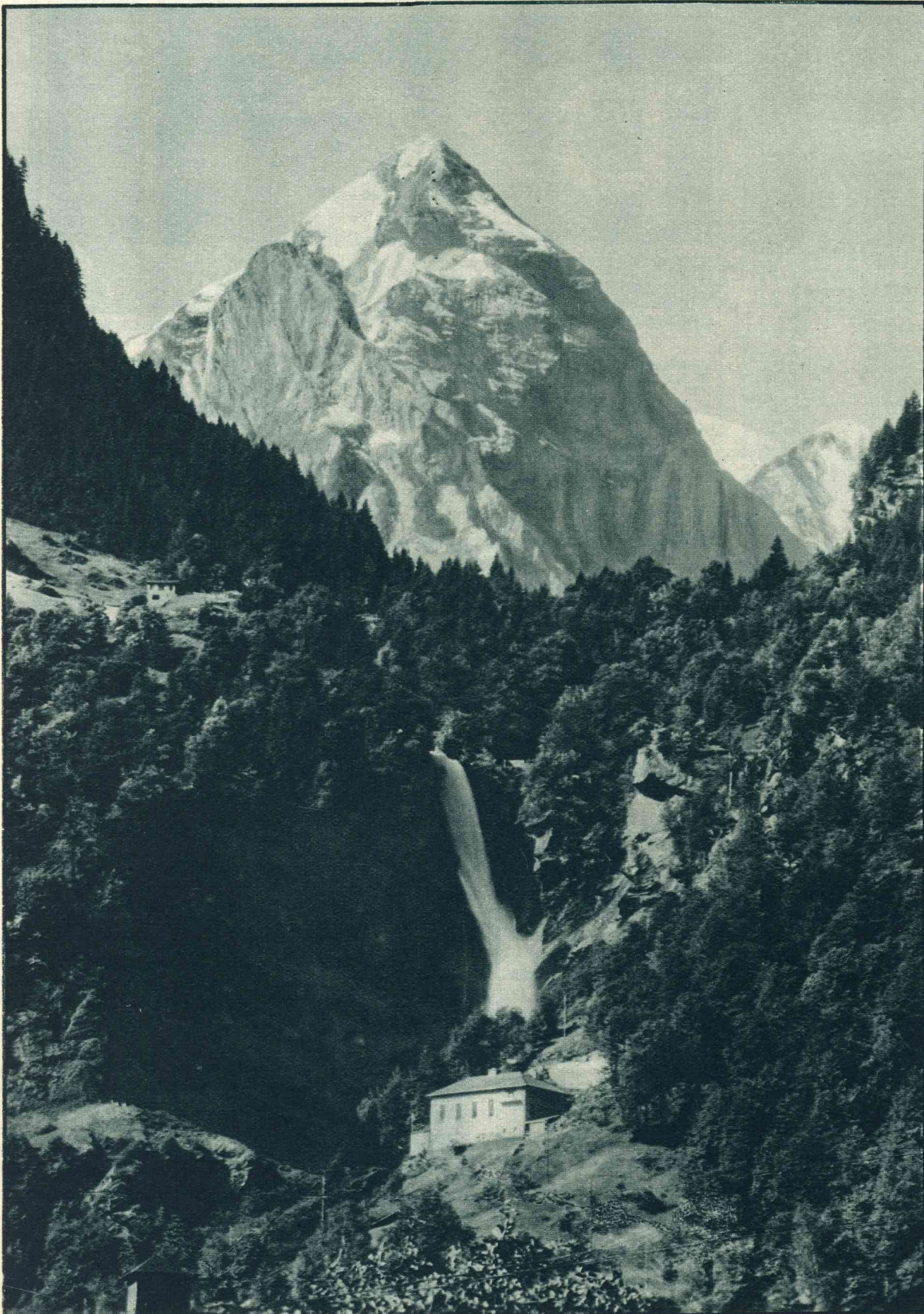
„Kunt u bedaard luisteren, terwijl ik u iets ga zeggen?” vroeg hij. „Het is iets, waar u heelemaal niet bij hoeft te denken. Al wat u te doen heeft, is te gelooven, dat het waar is. We hebben zoojuist ontdekt, mijnheer Drew en ik, dat u de laatste paar dagen in ernstig gevaar verkeerd hebt. We weten nu ook, waar de oorzaak van dat gevaar te zoeken is, en het is nu voorgoed voorbij. En nu hebt u op het oogenblik niets anders te doen, dan dat te gelooven en in u op te nemen.”

Ze was alweer voldoende bijgekomen om te kunnen spreken. „Maar ik was niet in werkelijk gevaar,” zei ze, „dat wil zeggen, niet vóór vandaag. Vroeger waren het alleen maar — alleen maar droomen en schrikbeelden.”

„Verdiep u er nu maar niet langer in, wát 't precies was,” zei Jeffrey, „de hoofdzaak is, dat alles nu voorbij is. En de geheimzinnigheden en verschrikkingen zijn óók voorbij, of ze zullen dat althans binnen een paar uur zijn — nog vóór den morgen, hoop ik. In ieder geval weten we nu, wié Dr. Marshall vermoord heeft.”

Ver van hier.

DE GROOTSCHE NATUUR DER BERGEN — DE WELLHORN (3196 M.) BIJ MEIRINGEN IN ZWITSERLAND.

Electr. Waschmachines f 85.—
Waschmachines . . . - 31.—
Wringmachines . . . - 9.95

BRINKMAN & ZN

Goudscheweg 70-72, Tel. 55811

Beijerlandschelaan 130
Tel. 57042 - Rotterdam

Vraagt geïllustreerde Prijscurant!

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT
LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijkse termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD**.
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hooirdrift - Tel. 30013
Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.
Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23
(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D95 B
Barendrecht
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)
KREUKNIET, Wolphaertsbocht 181
(Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20,
Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheest 56,
Schiedam

A° 1780.

NIGHT CAP
P. HOPPE
VOOR KENNERS

Onze Ulsters zullen
dit jaar alles over-
treffen door:

lagen prijs,
afwerking
en pasvorm

18.-, 24.-, 30.-,
36.-, 48.-, 60.-

**PEEK &
CLOPPENBURG**

P&C

SOLIDER - BETER - GOEDKOOPER!

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORE

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het om-
lijsten van platen, etsen en
foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

HAROL REUKLOOS HAARWATER

ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

HOOGSTRAAT
ROTTERDAM

DEKENSEIZOEN

Speciale Openingsprijzen

Zware Leidsche Dekens 950
2-pers. 190 x 230 cm.

Prima Leidsche Dekens 890
2-persoons

Reclame Wollen Dekens 390

Gestikte Dekens, 2-persoons
890 690 590

Molton Dekens
0.98 0.69 0.49

2-persoons houten
Ledikant. 490

Opklaphedden. 690

Ombouwen. 490

De moderne Chromatische Harmonica met pianoklavier

is het mooiste instrument van den
tegenwoordigen tijd. Levering inclusief
koffer door het gehele land. Ook op
gemakkelijke betalingscondities.

Vraagt catalogus No. 92
en inlichtingen bij de

N.V. HEES & Co. - DELFT

Meijer Hamel's Revue
"Hup Holland"
met
**J.BOSKAMP, SYLVAIN POONS,
MIA CASTELLI, PHILTERKE,
EMMY ARBOUS,
24 LUDOWSKI GIRLS.**

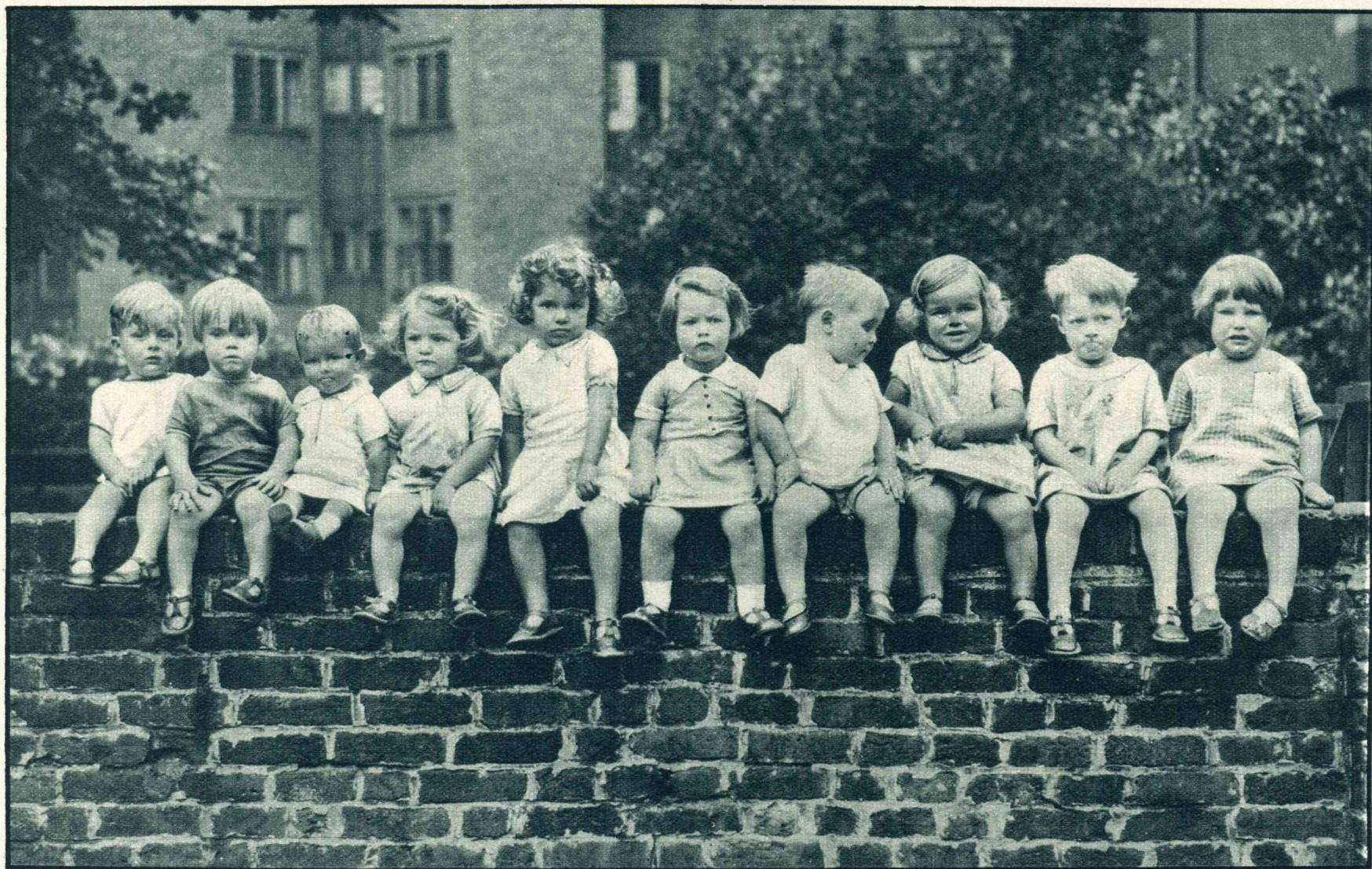
ARENA
HET VARIÉTÉ VAN ROTTERDAM
STATIONSPLEIN 12 TEL. 10330-15918

1-15 October
DAGELIJKS 215, 830
25c - f. 1.50
INCL. BEL.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

„Sien kleine kleutertjes, die zaten op een muur . . .”

Ik staarde hem verbijsterd aan, maar hij gaf me 'n teeken, me stil te houden. Toen begreep ik, of dacht althans, dat ik begreep, dat hij haar dat alles eenvoudig vertelde om haar te kalmeeren en haar angsten te doen bedaren.

Gwendolen zelf scheen niet buitengewoon verrast over zijn woorden; alleen zonk ze wat dieper in haar stoel. Ze haalde diep adem van onuitsprekelijke verlichting. Toen keerde ze zich tot mij. „Weet Jack wie 't geweest is, die zijn vader vermoord heeft?”

„Nog niet,” zei ik. Ik vond het ellendig, dat ik mee moest doen aan dat vroom bedrog, dat barmhartigheid moest voorstellen en tenslotte waarschijnlijk tóch wreedheid zou blijken.

Jeffrey scheen echter volkomen op zijn gemak, toen hij er bij voegde: „We zullen u binnen niet al te lang zelf met het nieuws naar hem toesturen.” Hij dacht even na, en ging toen voort: „U kwam regelrecht hierheen van uw pension in Flatbush, is 't niet, juffrouw Carr?”

„Ja,” zei ze, „zoo vlug ik maar kon.”

„En u had onderweg geen pech of oponthoud; niets dat op 'n ongelukje leek?”

„Nee, volstrekt niets.”

„U hebt geen oogenblik den indruk gekregen, dat u gevolgd werd?”

Er kwam weer een verschrikte uitdrukking in haar oogen, maar ze antwoordde met vaste stem: „Nee, heelemaal niet.”

Jeffrey haalde diep adem, blijkbaar volkomen bevredigd. „We hebben ongeloofelijk geluk gehad,” zei hij. Toen vroeg hij, tamelijk onsamenhangend, naar het me toescheen: „Wat is uw hospita voor iemand? Kan ze haar mond houden en kun je haar vertrouwen?”

Gwendolen glimlachte. „Als ze wist, dat 't voor mijn welzijn was, dan zeker, want ze is erg op me gesteld.”

„Waar is de telefoon in uw pension; in een van de kamers voor algemeen gebruik?”

„Nee, in een soort van kast onder de trap.”

„Dan,” zei Jeffrey bedaard, „moet u haar opbellen. U moet haar vertellen, dat u heelemaal veilig bent. Vervolgens moet u zien uit te vinden, of ze met iemand over uw verdwijning gesproken heeft, speciaal met een van de huurders. Zeg haar, dat ze in uw kamer licht moet aansteken, alsof u thuis was, en tegen iedereen, die ernaar mocht vragen, zeggen moet dat u daar is. Nee, u hoeft niet op te staan. Ik kan de telefoon op de leuning van uw stoel zetten, zoo.”

Toen Gwendolen met haar hospita klaar was, zette ze de telefoon weer op mijn bureau, stond op en ging in een anderen stoel zitten, die een rechte leuning had. „Het spijt me erg, dat ik zoo'n scène maakte, toen ik binnenkwam,” zei ze. „Ik ben nu heelemaal weer in orde, zoodat u niet 't gevoel behoeft te hebben, dat u me moet behandelen als iets, dat elk oogenblik kan breken of ontploffen. Deze laatste paar dagen heb ik gedacht, dat ik wakker was

wanneer ik in werkelijkheid droomde, en dat ik moest droomen wanneer ik wakker was. Ik kon de dingen niet meer uit elkaar houden. Als 't nog veel langer had moeten duren, geloof ik, dat ik gek geworden zou zijn. Maar nu is 't voorbij. Wat wilt u, dat ik nu doen zal?”

Ze richtte die vraag tot mij, maar scheen niet verwonderd, toen Jeffrey ze beantwoordde.

Vanaf het oogenblik, dat ik gesproken had over den stank van mijn pijpje had ik vergeefs getracht, iets als samenhang in zijn gedachtengang of gedragingen te ontdekken. Nu, hij maakte blijkbaar jacht op de waarheid op zijn eigen manier, en ik wist, dat ik met de mijne al heel weinig succes had geboekt!

Maar in elk geval scheen hij vanavond de gave te bezitten, mij onophoudelijk in verbazing te brengen. Toen Gwendolen hem vroeg, wat hij nu van haar verlangde, liet hij zich behaaglijk in een grooten stoel vallen, alsof er op de heele wereld niet zooiets als haast bestond, en zei: „Ik zou wel graag eens iets hooren over die droomen van u, als u wakker scheen te zijn, en over die waarnemingen in wakenden toestand, die u eerder droomen leken.”

„'t Is een beetje moeilijk, om er over te praten,” zei ze. „Ziet u, ik heb eigenlijk niet dikwijls meer écht geslapen sinds het onderzoek — sinds dien avond, toen mijnheer Marshall met me is komen praten.”

„Dateeren die droomen al van dien tijd?”

„Nee, die eerste nachten was ik alleen maar gewoon klaar wakker. Er gebeurde niets verontrustends. De eerste droomen kwamen in den nacht nadat u me had thuisgebracht” — ze keerde zich tot mij, terwijl ze dat zei — nadat we Pomeroy op straat hadden gezien, of ik me dat althans verbeeld had.”

„Dat was de nacht, waarvan u voorspeld had, dat u zoo heerlijk zou slapen,” herinnerde ik haar.

„Ja, dat weet ik nog. Misschien was 't wel een straf, omdat ik tegen u en mijnheer Stancliffe zoo had opgeschept, dat ik 't nu best zonder bromide kon stellen,” zei ze met een flauw glimlachje.

„U sprak daareven,” merkte Jeffrey op, „alsof u eraan twijfelde, dat de man, dien u op straat ontmoette, werkelijk Pomeroy was geweest. U was er destijds toch volkomen zeker van, is 't niet?”

„Ja, dat is 't nu juist,” zei ze; „daar begint het geheimzinnige. Ik weet niet meer, of hij hoort bij de droomen of bij de werkelijkheid.”

„Hebt u hem misschien méér dan eens gezien?”

„Ja,” zei ze. „Niet dienzelfden avond, maar elken avond daarna.”

„U zag hem 's avonds? Wáár zag u hem? Liep hij op straat, of zag u hem in het tuintje?” Ik zelf stelde deze vraag, en het antwoord was buitengewoon verrassend.

„Het was heelemaal niet buitenshuis. Hij was in mijn kamer.”

„Hebt u nog iemand anders in uw kamer gezien behalve Pomeroy?” vroeg Jeffrey. Naar zijn onbevengene toon te oordeelen, kon 't de natuurlijkste vraag van de wereld geweest zijn.

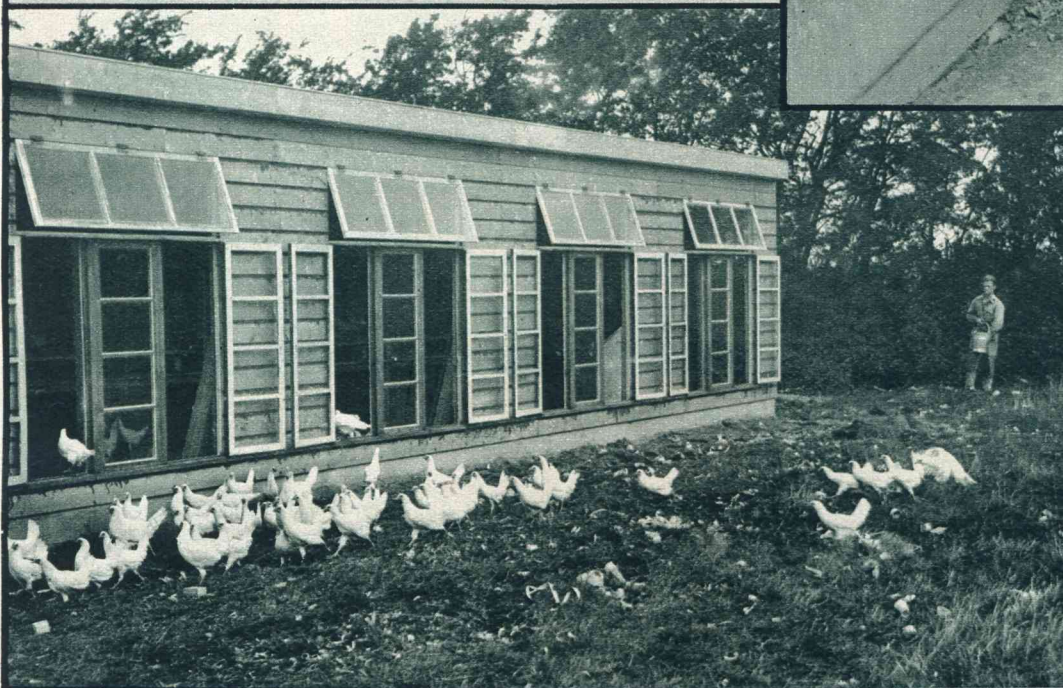
(Wordt voortgezet)

Beluister 't trotsche tok-tok-tok
der kippen in het lage hok.
(Renesse)

Zij kaak'len zoo hoovaardig, blij,
om 't leggen van een enkel ei.
(Middelburg)

Hoe dikwijls wordt de deugd beloond;
zie hoe een kip in parken woont!
(Renesse)

De eieren gaan, mooi en glad,
in groote manden naar de stad.
(Middelburg)

ZEEUWSCHE FILM

't Is niet Columbus weer gewijd,
maar licht u toe aan het ontbijt.
(Vlissingen)